

Slujirea și etica

- Robert J. Zoung **Slujirea și etica în crize** 1
Implicații pentru lucrările de slujire din secolul XXI.
- Craig Brian Larson **Cuvinte care pot prinde vântul** 5
Deși o accentuare deosebită a unei fraze nu se potrivește la orice predică, căutarea celui mai bun termen ne ajută să ne punem în ordine gândirea, să ne îmbunătățim modul de a privi textul și ne obligă să privim la viața de zi cu zi a ascultătorilor noștri.
- Warren D. Bullock **ETICA practicii pastorale** 7
Care sunt practicile pastorale acceptate și când am trecut o limită etică?
- Richard D. Dobbins **Formarea spirituală a lucrătorului creștin: o preocupare crescândă** 15
De-a lungul istoriei, clericii s-au bucurat de un nivel de încredere mai înalt din partea publicului decât oricare din grupurile profesionale. Totuși, numărul mare de articole care dezvăluie modul în care clericii abuzează de puterea spirituală, încălcând confidențialitatea, însușindu-și diverse bunuri prin fraudă, implicându-se în cultul personalității și al comportamentului imoral, a provocat însemnate fisuri în acea încredere.
- James H. Railey **Responsabilitățile etice ale slujitorilor în privința problemelor sociale** 21
Lumea secolului al XXI-lea prezintă numeroase provocări pentru slujitorul penticostal, printre care se numără schimbarea de la autoritatea morală la relativismul moral. La un moment dat, un slujitor putea presupune că simțul moral al comunității era în concordanță cu revelația biblică. Astăzi nu mai este cazul. În cele mai multe locuri, standardele acceptate pentru luarea deciziilor etice sunt impuse de către comunitatea însăși. Orice încercare de aducere a unui standard suprem pentru a rezolva problemele este respinsă pe loc.

De asemenea, înăuntru

- Thomas H. Lindberg **Duhul Sfânt - Dumnezeu la lucru** 26
- Sobhi Malek **Islamul - o scurtă istorie** 29
- William P. Farley **JOHN OWEN: Prințul Puritanilor** 31
Spiritul mercenar 26

Unul din pasajele cunoscute ale Noului Testament este întâlnirea „tânărului bogat” cu Isus. Omul acesta, în momentul întâlnirii cu Domnul Isus, avea câteva avantaje față de alții:

– mulți dintre cei care-l înconjurau pe Isus erau bătrâni, el era încă tânăr.

– vârstnicii, cei mai mulți dintre ei erau săraci, pe când el la tinerețe era posesorul multor averi.

Aceste avantaje sunt completate de câteva lucruri pe care le face acest tânăr bogat:

- alergic la Isus - demn de apreciat;
- alergic la cine trebuie - a făcut alegerea cea mai bună;
- îngenunchează înaintea Lui - atitudine de smerenie;
- întrebă ce trebuie - este interesat de adevărata problemă a vieții sale;
- trăiește respectând legea Vechiului Testament.

Dialogul dintre tânăr și Isus este concluzionat prin ceea ce face Isus:

- se uită țintă la el;
- se uită cu dragoste;
- Domnul îi spune ceva.

Stimați cititori ai revistei „Resurse Spirituale”, mă adresez vouă pe această cale, pornind de la acest cuvânt cu câteva întrebări și afirmații.

- a. Câți dintre noi ne-am putea pune alături de acest tânăr bogat?
- b. Câți am putea spune: cunosc poruncile și le păzesc cu grijă din tinerețea mea? Mi-este greu să răspund... știu că Isus se uită la tine ca tânărul bogat „ȚINTĂ”.
- c. La câți ne-ar putea Domnul spune: „Îți lipsește un singur lucru?”

Răspunzând sincer, m-aș gândi:

– Nu-i rău, îmi lipsește numai un lucru, altora le

lipsesc mai multe.

– Dacă tot nu-mi lipsește mult, voi încerca să-l posed acel lucru, să-l alătur celorlalte, pentru ca tabloul să fie complet.

Dar..., Isus spune: „*vinde tot ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer*”, și în loc de ce ai „*ia-ți crucea și urmează-Mă*.” Total diferit de modul meu de gândire, socoteam să completez tabloul lucrurilor pe care le am eu, cu acel lucru care-mi lipsește din adăugire, dar Isus spune că lucrul care lipsește este să îndepărteze totul: „*vinde tot ce ai... și vei avea o comoară în cer*.”

Suntem puși în încurcătură și parcă ne vine să răspundem cu cuvintele căpeteniei Siriei de altădată.

„*Eu credeam că va ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema Numele Domnului, Dumnezeului lui...*”

Atunci când auzim Cuvântul Domnului avem „gândul nostru”, care aproape în toate situațiile este diferit de gândul lui Dumnezeu. Cât de adevărat este cuvântul dat prin profetul Isus care zice: „*căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre*” - Isaia 55:9.

Aș vrea să-ți spun: „Îți lipsește un singur lucru” - să ai gândul lui Dumnezeu. Diferența dintre gândul tău și gândul lui Dumnezeu este ca distanța de la cer la pământ (Isaia 55:9).

Te invit să iei seama la cuvintele spuse de Pavel:

– „*orice gând îl facem rob ascultării de Cristos*” (2 Cor. 10:5);

– „*gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Cristos*” (2 Cor. 11:3);

– „*aveți în voi gândul acesta care era și în Cristos Isus*” (Fil. 2:5);

– „*noi însă avem gândul lui Cristos*” (1 Cor. 2:16).

Te îndemn: „*vinde toate gândurile tale*” și vei avea pentru totdeauna gândul lui Cristos.”

Pastor Ioan Moldovan - Oradea

RESURSE SPIRITUALE

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Str. Ady Endre, nr. 33, 410002 Oradea, România

Tel. (0259) 236264, (0744) 624236, Fax (0259) 447180

E-mail: liferom@rdslink.ro, Web site: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: Bill L. Williams

Coordonator: Ioan Bogdan

Traducător: Daniel Bagoși

Tehnoredactor: Cornelia Costi

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al Assemblies of God, SUA.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 20.000 lei (ROL) și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. 874.1/ROL al lui LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la BCR Oradea.

Slujirea și etica în **CRIZE:**

Implicații pentru lucrările de slujire din secolul XXI

În slujire există o criză etică. În anumite zile se pare că oamenii religioși nu sunt atât de religioși. Cu toate scandalurile și abuzurile sexuale, homosexualitatea, neregularitățile financiare, adesea prezentate la știri, lumea observă o problemă etică. O mai mare preocupare o constituie problemele etice din ce în ce mai puțin vizibile, însă care-i ispitesc zilnic pe slujitori în alegerile, scopurile și obligațiile lor.

De ROBERT J. YOUNG

Creșterea crizelor etice din lucrare este văzută prin numărul crescând de resurse. Acum 20 de ani etica lucrării era rar discutată. Azi, o scurtă privire de ansamblu a web-ului scoate la iveală sute de site-uri cu afirmații despre politică, negarea și resursele pentru etica slujirii.

Când este definită etica, iar temeliile ei teologice sunt recapitulate, putem formula motive care să explice de ce sunt importante crizele. Natura crizei - contribuția factorilor ei interni și externi - și a sugestiilor informative pentru refacerea lucrării etice bazate pe o fundație biblică, de asemenea, trebuie luate în considerare de către slujitor.

DEFINIȚIA

Ce este etica? „Etica creștină este studiul binelui și a răului, a dreptății sau nedreptății. Ce constituie caracterul bun, virtuos și sănătos? Cum discerne cineva și face acel lucru drept în dilemele etice atât de variate? Cum funcționează valorile creștine morale acolo, în afară, într-o lume diversă, multiculturală și a multiplelor credințe? Cum poate cineva să învețe și să promoveze un caracter sau o acțiune morală?”

Fiecare creștin este un om care se ocupă de etică în ceea ce privește căutarea virtuții și a caracterului. Nu este îndeajuns doar să identifiți și să sprijiniți comportamentul etic. La fel cum Aristotel, unul dintre primii oameni care s-au preocupat de etică, a subliniat că *etica* vine de la *ethos*, făcând referire la practică, obiceiuri și tradiție. Etica evaluează comportamentul și pune întrebarea de ce acționăm așa cum o facem. Cum ar trebui să determinăm acțiunile corecte?

Slujitorii ar trebui să facă mai mult decât să ghideze pe alții înspre un comportament etic; ei trebuie să fie exemple.

Majoritatea dintre noi știm ce înseamnă să fii virtuos. Noi știm când suntem sau nu persoane de caracter. Noi nu ar trebui niciodată să fim satisfăcuți cu moralitatea legală (eu tehnic păzesc codul moral). Etica nu se referă doar la moralitate, ci și la caracter și virtute. Slujitorii sunt chemați la virtute.

FUNDAȚII

Trebuie să recunoaștem bazele eticii creștine. Unii se întreabă dacă mai poate exista o etică creștină într-o lume postmodernă care pune sub semnul întrebării validitatea și organizarea doctrinelor eticii creștine. Hauerwas observă faptul că etica creștină este chemată să existe într-o lume fragmentată și violentă. Absolutele mai sunt încă necesare într-o lume care le-a discreditat considerabil.

Privatizarea religiei a făcut comportamentul destul de fragil. Există o mare nevoie de reinnoire a sincerității în convingerea creștină. Etica abstractă este imposibilă. Un model comportamental familiar spune: comportamentele sunt bazate pe valori, și valorile pe principii sau credințe, care însumate dau punctul de vedere al unui individ asupra lumii. Miza în criza etică este baza teologică a comportamentului creștin.

Unii susțin că lumea noastră are nevoie de o redefinire a moralității, ca nu cumva virtutea și moralitatea să dispară. Fără îndoială că noi existăm într-o lume în care postmodernismul a îngăduit acum ceea ce pe vremuri era interzis. Trebuie să identificăm o etică normativă pentru a face anumite lucruri și o etică a existenței. În mijlocul întrebărilor despre fundamentul biblic pentru comportamentul nostru trebuie să restabilim normele morale, obligațiile și valorile.

Etica creștină se regăsește într-o teologie puternică - suveranitatea lui Dumnezeu, domnia lui Cristos, noua neprihănire posibilă

în noua împărăție. Diferit de etica filozofică, caracterul creștin nu ar trebui niciodată considerat separat de natura lui religioasă - conectată cu Dumnezeu, personală, orientată spre viitor și universal aplicabilă.

IMPORTANȚA

Importanța poate fi văzută punând întrebarea: „Care este miza pentru lucrare, biserică și lume?” Mare este miza pentru cei care predică și slujesc. Înțelegerea cum și de ce acționează slujitorii nu este ușoară, deoarece ființele umane sunt predispuse să raționalizeze, personalitățile se angajează în lupte de putere și o onestă evaluare de sine în dificultăți este grea. Noi trebuie să admitem că există întrebări grele, identificați-le și încurajați reflecția personală.

Lucrarea de slujire nu este limitată la slujitorii bisericii angajați cu normă întreagă. Interesul în etica slujirii se extinde la numeroși profesioniști și voluntari care slujesc biserica în calitate de slujitori ca: bătrâni, diaconi, administratori pastorali, slujitori cu tineretul, directori ai educației religioase și învățători. Lumea seculară acordă o atenție mărită eticii profesionale, de aceea nici biserica nu trebuie să se lase mai prejos.

În timp ce etica și eticheta sunt legate, etica slujirii în mod fundamental se referă la integritate. Deci, ce este la miză este integritatea slujirii. Cum pot cei care nu sunt integri să-i ajute pe alții să ajungă la integritate? O lucrare de slujire eficientă nu cere perfecțiune; cere integritate.

Nu există nici un alt subiect mai relevant pentru slujire decât explorarea modului în care adevărul, credințele și valorile sunt integrate în trăirea creștină. Nici o lucrare de slujire nu poate fi credincioasă dacă nu îi ajută pe oameni înspre o trăire neprihănită prin provocările etice ale zilelor noastre. Slujitorii ar trebui să facă mai mult decât să îi ghideze pe alții înspre un comportament etic; ei trebuie să fie exemple. Standardele etice se aplică tuturor creștinilor, dar liderii spirituali au un mai mare grad de responsabilitate etică.

Care este miza bisericii?

Bisericile se ridică destul de rar deasupra standardelor morale și a învățăturilor unei persoane care se ocupă cu regularitate de hrănirea spirituală. Dacă biserica modernă înfruntă o strâmtoare, ca cea a unui gât de sticlă, care interzice bisericii a se turna pe sine în viețile unei lumi în nevoi, gâtul sticlei este chiar în vârf. Biserica are nevoie de conducere spirituală care întrupează viața lui Isus înainte de a înțelege provocarea trăirii în afară a vieții lui Isus în lumea noastră. Virtutea influențează dorințele noastre, scopurile, rolurile și comportamentele. Virtutea adevărată face legătura între credință și comportament. Virtutea este o strădanie pe toată durata vieții. Moralitatea creștină nu este exclusiv bazată pe păzirea unor reguli. Creștinii modelează de comunitatea bisericească ar trebui să aibă o formă morală.

Miza bisericii poate fi sumarizată prin trei întrebări: Vom fi spirituali sau seculari? Vom fi noi prezența lui Dumnezeu în această lume cu un cuvânt clar din partea lui Dumnezeu, sau de abia un alt cântec de sirenă? Vom fi noi lumină și sare?

Care este miza în lume?

Este nevoie de observarea catastrofei slujitorilor ce au greșit pentru a recunoaște cât de aproape privește lumea pe cei care pretind că îl urmează pe Isus, în special a celor care slujesc în lucrare. Miza pentru lume este mântuirea, eternitatea, Evanghelia, moralitatea publică și chiar societatea.

Societățile funcționează și sunt sigure datorită unui nivel influent al moralității. În general vecinii mei nu caută să mă jefuiască, omoare sau să profite de mine. Sunt sigur în societate datorită unui standard influent al moralității. Oricum, creșterea întâmplătoare a semnelor violenței marchează decăderea standardelor morale

general acceptate. De aceea numărul deținuților din închisori cresc. Demnitatea vieții umane este diminuată în diferite moduri.

NATURA CRIZEI

Criza etică nu se limitează doar la lucrare. Națiunea noastră întregă se află într-o criză morală. Criza la nivelul eticii slujirii este parte a unei mai mari crize morale a națiunii noastre.

Criza în lucrare este evidentă în trei arii importante diferite - spiritualitatea falsă, falsă evaluare a lucrării și așteptările false din partea slujitorilor, bisericilor și a lumii.

Spiritualitatea slujirii este ușor contrafăcută. Predicatorii predică cu studiu puțin sau deloc. Presiunea timpului încurajează plagiatul predicilor și a studiilor. Articolele buletinului informativ sunt copiate fără nici un credit, sau mai grav chiar semnate proprii, fără nici un efort. Slujitorii petrec prea puțin timp în rugăciune, în a vorbi cu Dumnezeu, în a-L asculta pe Domnul, toate în numele vorbirii pentru Dumnezeu. Unii implicați în slujire, pe ascuns, duc un stil de viață neetic, imoral.

Combinând crizele, societatea noastră contemporană consideră că slujirea genuină nu este dependentă de aparențele exterioare sau de experiențele externe. Tranziția rapidă a societății contemporane a încețoșat definițiile slujirii. De fapt, lumea de azi adesea măsoară slujirea după standardele lumești. Acest fapt încurajează ipocrizia și lipsa de integritate a slujirii. Slujirea se află într-o criză etică. Intensificarea dilemei este de fapt criza în general nevăzută, chiar de unii lideri bisericești și slujitori.

FACTORII INTERNI

Cum am ajuns la punctul acesta? Au contribuit câțiva factori interni.

Lipsa focalizării spirituale

Interviurile slujirii întrebă foarte rar despre sănătatea și creșterea spirituală. Puține programe de pregătire a lucrătorilor mai cer un component de formare spirituală. O cerere semnificativă a reflecției spirituale și a formării în pregătirea slujirii este o excepție, nu o regulă. Oare am uitat noi că liderii spirituali trebuie să fie spirituali? Suntem noi așa de ocupați, încercând să facem lucrarea lui Dumnezeu prin metode dovedite pe piață, încât am uitat că lucrarea Împărăției lui Dumnezeu este spirituală? Cum vor putea oamenii nespirtuali sluji prezenței lui Dumnezeu eficient în biserică, când Dumnezeu de-abia este prezent în viețile lor. Fără o focalizare spirituală va urma o foamete spirituală. Slujirea adevărată este bogată în fragilitate, frustrare și chiar eșec. Cel mai mare eșec este dat de faptul că puterea pentru slujire este căutată în domeniul fizic mai degrabă decât domeniul spiritual.

O evaluare ghidată greșit

Cum ar trebui măsurată slujirea? Există două extreme opuse. Pe de o parte, standardele lumii pentru succes adesea înlocuiesc evaluarea spirituală. Unele biserici eșuează în a aprecia slujirea efectivă în pretenția lor de dragul rezultatelor numerice. Profetii Vechiului Testament nu ar reuși azi în multe din bisericile moderne.

Pe de cealaltă parte, unele biserici și slujitori eșuează în înțelegerea puterii și a potențialului slujirii eficiente și suferă datorită așteptărilor lor scăzute. Cea mai importantă măsură a slujirii este credințioșia față de Dumnezeu. Lucrarea de slujire care este credințioasă lui Dumnezeu nu eșuează niciodată. Slujirea plină de credință aduce puterea lui Dumnezeu de a rezista în lume și promisiunile Lui cresc. Cuvântul Lui nu se întoarce niciodată fără rod.

Așteptările lumii

Societatea și bisericile noastre adoptă sistemul lumesc de gândire mai mult decât ne place nouă să admitem. Adesea avem așteptări

care nu apreciază natura flexibilă a slujirii. Nu mai știm cu siguranță dacă slujitorii lucrează pentru Dumnezeu sau pentru biserică. Noi mai întâi afirmăm, și adesea practicăm mai târziu. Suntem parcă mai apti în a clona predicatori decât să îngăduim o slujire consecventă cu personalitatea slujitorului.

FACTORII EXTERNI

Cum am ajuns aici? Criza etică este de asemenea o criză a adevărului. Schimbări semnificative ale comportamentelor, credințelor și valorilor culturii vestice au contribuit la această criză, incluzând privatizarea, umanismul, relativismul, secularizarea și pluralismul. Rezultatul este criza morală a națiunii noastre. Liderii ai guvernului, afacerilor și sportului sunt acuzați de diferite acte imorale și ilegale. Liderii bisericii sunt prinși în comportamente și activități neetice. Națiunea noastră și-a pierdut amprenta morală. În mod clar criza eticii slujirii este parte a unei crize mai ample. O examinare a efectelor privatizării, umanismului, relativismului, secularizării și pluralismului va explica cum a apărut criza morală.

Privatizarea

Privatizarea lumii vestice moderne a mutat religia și slujirea de la public la arena privată, fapt ce a rezultat în pierderea responsabilității. Una dintre consecințe este imposibilitatea de a discuta religia în arena publică. O dată ce o religie este limitată la arena privată, mărturisirea credinței unuia devine dificilă și responsabilitatea este negată. „Ceea ce fac este treaba mea.“ Această atitudine a contribuit la pierderea eticii creștine în lucrare.

Umanismul

Învățătura noastră cu privire la etică nu a ținut pasul cu avansarea rapidă a lumii. Lumea și bisericile noastre au experimentat o pierdere a valorilor prin umanism. În trecut, biserica la modul general a învățat etica prin focalizarea pe comportamente mai mult decât pe valori sau credințe. De exemplu, când copiii mei erau mici, i-am învățat să nu se joace între trotuar și șosea (comportament). Mai târziu, i-am învățat să distingă între un loc sigur și nesigur și activități (valori). Dacă știi ce e rău, dar nu știi și de ce, e greșit, și nu pot lua decizii corecte când sunt prezentate noi opinii.

Trebuie să se vorbească despre valoarea schimbată a societății noastre. A crescut disponibilitatea privată a materialelor imorale. Înainte expunerea pe arena publică a fost o opreliște în fața pornografiei și a altor activități neetice și ilicite. În arena privată, astfel de opreliști sunt desființate. Restaurarea eticii creștine va cere o conectare clară a conduitei (eticii), valorilor și credințelor adevărate.

Relativismul

Prin relativism lumea și bisericile noastre au experimentat o pierdere a adevărului, o eroziune a principiilor de bază. Dacă adevărul este relativ, atunci nu există adevăr obiectiv. Dacă nu există adevăr obiectiv atunci nimeni nu poate spune cu siguranță că un anumit comportament este sau nu greșit. În pofida disconfortului de a avea pretenții adevărate care dovedesc alte religii, sau alte grupuri religioase, false, biserica nu-și permite să nege adevărul. David Wells a subliniat impactul și viitorul societății atunci când lipsesc pretențiile adevărate. Biserica trebuie să se întoarcă la pronunțarea adevărului obiectiv.

Secularizarea

Noi am experimentat o pierdere a misterului în această continuă secularizare a religiei. O focalizare spirituală precară rezultă din lipsa unei pregătiri spirituale. Un ultim rezultat este o versiune total secularizată a Creștinismului, un rezultat care mă tem că nu este departe de anumite grupuri.

Pluralismul

Bisericile noastre și-au pierdut o parte din identitatea lor prin pluralism. Într-o lume a adevărului relativ, a religiei secularizate, a lipsei misterului și a pierderii valorilor, de abia mai știm cine suntem și de ce existăm. În efortul nostru de a fi ucenicii lui Cristos, noi avem abilități limitate pentru a ne identifica pe noi înșine ca o colonie creștină caracterizată de comportamente creștine.

Biserica poate doar să piardă dacă nu se vor lua măsuri împotriva acestei crize adevărate care există.

SUGESTII PENTRU RECUPERAREA ETICII SLUJIRII

Găsirea unei soluții pentru criză într-o etică a slujirii nu va fi deloc ușoară. Nu există un anume leac universal. Încurajarea eticii slujirii cere focalizarea în două direcții - slujitori și slujire. Cum putem dezvolta slujitori și slujiri etice? Pentru a începe, noi trebuie să recunoaștem că etica nu este doar o problemă legată de slujitor, dar este și o problemă a bisericii. Bisericile ridică lucrători în aceeași măsură în care lucrătorii ridică biserici. Bisericile modelează slujitorii și lucrările de slujire prin cererile și așteptările lor. Bisericile trebuie să creadă în puterea slujirii. Slujitorii trebuie să dezvolte lucrări centrate pe scop.

Noi nu vom restaura etica în slujire atâta vreme cât nu vom înțelege motivele pierderii ei. Etica este vârful piramidei principiilor valorilor etice. Punctul nostru de vedere asupra lumii (principiu de bază) informează și sprijină valorile noastre care la rândul lor le determină comportamentul. Punctul de vedere asupra lumii al unei persoane este dat de presupunțiile pe care cineva le face cu privire la Univers și felul în care acesta operează. Fundația eticii este dată de sistemul de credință al unui om. Schimbările la nivelul punctului de vedere asupra lumii apar destul de greu în societate și cultură printr-un proces complicat. Este improbabil ca noi să redefinim punctul de vedere asupra lumii al societății noastre într-un mod rapid, sau mai degrabă se întâmplă invers, adică alunecarea înspre relativism.

De aceea întrebarea care se pune este cum trebuie să se schimbe slujitorii și lucrările și apoi cum pot fi duse la îndeplinire aceste schimbări? Restaurarea eticii în slujire cere un sistem clar de credințe, atât pentru slujitorii cât și pentru biserici, cât și identificarea și reafirmarea valorilor creștine. Trebuie să învățăm să gândim ca și Cristos pentru a dezvolta astfel valori și comportamente creștine.

Slujitorul

Mai întâi, trebuie să oferim slujitorilor o mai bună pregătire. Biserica trebuie să ceară slujitori adecvați și pregătiți. Ce este un model adecvat pentru a produce slujitori competenți și capabili? În timp ce este adevărat că orice creștin poate să slujească, și mulți pot sta și vorbi în fața unei clase, slujirea cere mai mult. Noyce sumarizează responsabilitatea slujirii în trei direcții - păstrarea promisiunilor, onorarea hotărârilor și menținerea stilului de viață moral. Un pas înspre aceste responsabilități este includerea eticii în modelele de pregătire pentru slujire. Școlile noastre de pregătire pentru slujire trebuie să învețe că slujirea este un principiu de bază, condus de valori. Trebuie să îi ajutăm pe lucrători să dezvolte atitudini creștine și să învețe cum să trăiască după valorile și principiile creștine. Trebuie să cerem o pregătire care se adresează vieții spirituale personale; dezvoltă un punct de vedere creștin asupra lumii care definește și pregătește pentru a gândi ca și Cristos, și face legătura între credințe, valori și etică. Slujitorii trebuie să dobândească în urma pregătirii un puternic angajament pentru spiritualitatea personală, un caracter fără de vină și o moralitate ireproșabilă.

În al doilea rând, trebuie să îi facem pe slujitorii responsabili pentru lucrarea lor. Slujirea nu produce întotdeauna rezultatele dorite, dar slujitorii ar trebui să dea socoteală pentru viețile lor, studiul și activitățile slujirii. Trebuie să încurajăm o mai mare

deschidere în cei care slujesc și o dorință în biserică de a le îngădui acestora a fi umani, mărturisindu-și slăbiciunile și primind sprijin în dragoste din partea bisericii.

În final, etica slujirii cere slujitori dedicați slujirii, care știu că răsplătirile în ceea ce privește măsura de succes din partea lumii s-ar putea să fie puține, dar că slujba merită efortul de a fi făcută. Doar atunci când cred în ceea ce fac pot găsi puterea de a dezvolta o minte ca a lui Cristos și să trăiesc după principiile și valorile Lui.

Biserica

Biserica trebuie să se angajeze în dezvoltarea unor sisteme de sprijin pentru slujire și o mai bună înțelegere a slujitorilor. Bisericile formează slujitori mai mult decât slujitorii formează biserici. Interesul bisericii în etica slujirii se extinde la fiecare slujitor creștin. Care sunt pașii pe care biserica ar trebui să îi facă pentru a ajuta la revenirea eticii slujirii?

Mai întâi, biserica trebuie să ceară integrarea principiilor, valorilor și eticii în viețile celor care slujesc. Etica este concretă; fiecare creștin răspunde de caracter.

În al doilea rând, biserica ar trebui să se focalizeze pe cererea dării de seamă a *obligăției* de slujire mai degrabă decât pe *rezultate*. Bisericile trebuie să fie pregătite pentru a sprijini lucrătorii și a ajuta la fixarea unor așteptări rezonabile pentru îndeplinire.

În al treilea rând, bisericile trebuie să lupte pentru dezvoltarea și deschiderea atmosferei care încurajează onestitatea și vulnerabilitatea printre creștini, inclusiv a celor care slujesc, dându-le voie tuturor să fie umani. Etica slujirii cere ca membrii și slujitorii să meargă în lume conduși de etica creștină.

În al patrulea rând, trebuie să ne dezvoltăm în biserică un sistem de sprijin mai bun pentru cei care slujesc.

În al cincilea rând, bisericile trebuie să dezvolte o mai bună înțelegere a slujirii. La fiecare cădere predică măcar o predică despre natura slujirii. Biserica mea trebuie să înțeleagă slujirea și slujirea mea. Le dau socoteală; ei constituie sistemul meu de sprijin.

În al șaselea rând, biserica trebuie să dezvolte o părtășie care îi dă voie slujitorului să devină o parte autentică a adunării locale.

În final, biserica trebuie să fie întotdeauna etică în felul în care tratează slujitorii, membrii, unul pe celălalt, lumea.

Acești pași simpli nu vor soluționa fiecare problemă, dar pot să pornească biserica pe drumul bun în asigurarea încrederii în slujitor. Slujitorii vor trăi, predica și învăța mai bine. Slujitorii vor fi mai buni slujitori. Familiile slujitorilor vor beneficia și ele. Slujitorii vor găsi astfel suportul pentru liderii bisericii, o mai bună înțelegere a rolului lor și vor putea mai bine să vină în întâmpinarea provocărilor adunării lor. Biserica se va bucura de o predicare și o învățare mai bună. Biserica va beneficia de pe urma lucrătorilor puternici care ating vieți. În final, lumea va fi încurajată de slujirea etică pentru a crede în Isus.

Când slujitorii cred în ei înșiși și bisericile cred în slujire, rezultatul va fi o lume care crede în Isus.

Concluzii

Slujitorii trebuie să se comporte responsabil în timp ce ne luptăm cu teologia și etica slujirii noastre. Noi suntem chemați să fim indicatori morale pentru a ajuta la formarea unui popor moral. Aceasta implică reformarea bisericii și transformarea culturii, dar în primul rând implică formarea oamenilor morali, începând cu noi înșine. ■

Robert J. Young actualmente este directorul unui program creștin de master la Universitatea creștină Oklahoma, Oklahoma City. El vorbește frecvent la seminarii și este un prezentator special.

CUVINTE CARE POT PRINDE

VÂNTUL

O predică a lui Earl Palmer m-a învățat o lecție ce nu poate fi uitată, o lecție despre impactul spiritual pe care îl pot avea anumite cuvinte. Mesajul lui Palmer a făcut referire la cea de-a șasea poruncă - „să nu ucizi” (Exod 20:13). „A șasea poruncă”, spunea Palmer, „ne spune să nu trecem peste dreptul unei persoane la viață. Noi nu rănim cu intenție. Noi trebuie să acordăm fiecărei persoane o cât mai mare valoare.”

Fraza „să acordăm o mare valoare” mi-a atras atenția. Mi-am dat seama că aceste cuvinte conțin o paletă întreagă de înțelesuri.

Atunci când ne pregătim pentru o predică, merită să ne pregătim și să acordăm între 30 de minute și o oră pentru dezvoltarea unei asemenea idei. Trebuie să căutăm pânza ce trebuie agățată de catarg pentru cuvintele care prind vântul.

Deși o accentuare deosebită a unei fraze nu se potrivește la orice predică, căutarea celui mai bun termen ne ajută să ne punem în ordine gândirea, să ne îmbunătățim modul de a privi textul și ne obligă să privim la viața de zi cu zi a ascultătorilor noștri. Cel puțin avem titlul predicii. Și atunci când găsim cuvinte care pot prinde vântul, predica aproape că se scrie singură.

Iată cum puteți alege cele mai bune cuvinte.

- ♦ **Seriozitate.** Ispita este să te crezi isteț. Îmi doresc cuvinte care să aibă o anumită greutate, cuvinte care să ofere credibilitate și o anumită importanță (deși nu neapărat gravitate). Există o anumită ridicare a nivelului termenilor de genul: *Împlinirea promisiunilor, să-L experimentezi pe Cristos și un urmaș devotat al lui Isus Cristos*, termeni care au făcut apel la imaginația oamenilor din lumea întreagă.
- ♦ **Proaspăt.** Proaspăt nu înseamnă să vorbești în argou sau cuvinte neobișnuite. Într-o predică am vrut să găsesc o definiție mai contemporană a adevăratei ucenicii. M-am hotărât să folosesc ideea de „pasiune pentru creșterea în asemănarea lui Cristos”. Chiar și noii convertiți puteau să înțeleagă acest lucru, iar credincioșii de mai mult timp întorși la Domnul au fost provocați.
- ♦ **Inspirație.** Îmi doresc cuvinte care să aprindă în noi dorința de a-L asculta pe Dumnezeu, așa că mă uit după cuvinte care să trezească în ascultător cele mai nobile aspirații. În căutarea frazei centrale a acestui articol m-am oprit la trei seturi de opțiuni. Am ales „cuvinte care pot prinde vântul” pentru că se leagă de ideea biblică de inspirație a Duhului Sfânt și este în același timp o metaforă pozitivă legată de navigație. Am respins imediat expresia „Termeni care au putere motrică”

pentru că este prea greoaie și mai are și legătură cu tehnologia.

- ♦ **Intuiție.** Frazele care au efect luminează conceptele biblice. Ele provoacă gândirea și fac un rezumat al ideii principale a predicii. Fraza pomenită în predica lui Earl Palmer m-a făcut să înțeleg mai bine ce înseamnă să le acorzi celorlalți cel mai deosebit respect, căci îl merită.
- ♦ **Energic.** Asemenea cuvinte vor face apel la toate cele șase simțuri ale ascultătorului. Acestea exclud cuvintele abstracte și academice.

O pânză mare agățată pe catarg însă nu este destul. Cu această frază cheie trebuie să facem două lucruri:

1. Să o dezvoltăm. Să umpli fraza cu semnificație și emoție, să spui o poveste, să explici de ce ai ales sensul unui anumit cuvânt, să ilustrezi, să oferi un fundal, să oferi relatări biblice, să aibă înțeles și semnificație ceea ce spui. Deși ar trebui să încercăm să alegem cuvinte care deja au o semnificație, să tratăm fraza ca pe fraza aceea neagră din cartea de colorat la care e nevoie de maro și albastru.

2. Folosește-o la punctele principale. Introducerea este aproape un lucru imperios; alte oportunități de folosire a ei sunt din când în când, la punctele principale, în concluzie, sau ca un refren. O frază repetitivă poate servi ca și cadru de organizare a mesajului.

Mi-am dat seama că dacă folosești cuvintele în combinații inspirate poți prinde suflarea Duhului Sfânt și să îi ajuți pe oameni să meargă mai departe. ■

Craig Brian Larson este editor la *Christianity Today* și pastor la Lake Shore (Adunarea lui Cristos/ Assemblies of God) din Chicago. Este coautor al cărții *Predicarea care se leagă* (Zondervan, 1994).

etica

practicii pastorale

**Care sunt practicile pastorale
acceptate și când
am trecut o limită etică?**

Etica slujirii nu este un oximoron.

Cu toate că există eșecuri etice
printre liderii religioși,
etica și slujirea ar trebui să fie sinonime,
de fapt chiar trebuie să fie.

DE WARREN D. BULLOCK

Și totuși nu putem să ignorăm eșecurile. De-a lungul anilor mei de inspector de district, cea mai tristă responsabilitate a mea a fost de a confrunța termenul de egalitate în slujirea privind următoarele comportamente:

- luarea în posesie a fondurilor bisericii pentru scopurile personale;
- abuzul soțiilor;
- dependența de pornografie;
- nerespectarea jurămintelor cu privire la căsătorie;
- abuzul de putere pastorală;
- distrugerea intenționată a lucrării altora;
- abuzul în solicitarea de fonduri.

Cuvântul cel mai potrivit care însumează toate aceste ofense este *păcatul*. Putem să-l descriem ca ceva mai sus decât aceste comportamente, greșeli morale, momente de slăbiciune sau greșeli de judecată, însă toate fac parte din adevăr. Dar miezul acestor eufemisme este păcatul, și păcatul nu face niciodată roade bune. Acesta rănește oameni, distruge relații, distruge încrederea, ruinează reputația, aduce cinism printre slujitori și separă familiile și bisericile. Păcatul este întotdeauna distructiv.

Dar pentru fiecare eșec în slujire, punctele de reper ale slujitorilor nu au căzut pradă ispitelor. Din 32.556 de slujitori ai lui Dumnezeu din Assemblies în anul 2002, doar 48% au fost destituiți, și alți 20% au fost reabilitați. Mai mult de 99% din lucrători, chiar dacă nu sunt perfecți, au învățat să fie integrii.

Care este relația noastră etică pentru adunările noastre? Care sunt practicile pastorale acceptate, și când am depășit o limită etică? Când Biblia nu este prea clară în ce privesc unele lucruri, de unde știm ce să facem? Acestea și multe alte întrebări sunt inevitabile, dar o înțelegere mai clară în ceea ce privește etica și integritatea ne poate ajuta.

DEFINIȚII CHEIE:

Merriam-Webster's Online Dictionary definește etica: „disciplina are de-a face cu ce este bun, cu ce este rău și cu datoria morală și obligatorie; unele principii morale sunt valoroase;

Cine suntem este mult mai important decât ce facem, și ceea ce facem arată ceea ce suntem.

principiile unei conduite guvernează pe cineva individual, sau guvernează un grup.” Principiile morale și valorile slujitorilor se dobândesc din Cuvântul lui Dumnezeu. Eticile nu sunt situaționale. Ele sunt determinate de către Scriptură.

Merriam-Webster's definește integritatea astfel: „Stabilitatea aderării la un cod, în special moral sau valoros din punct de vedere artistic; o condiție puternică; calitatea sau statutul de a deveni complet.” Integritatea este aplicația zilnică a eticii. Ea se formează în persoane întregi, care refuză orice separare între ce este spus și ce este făcut. Ea ne ajută să umblăm vorbind, să practicăm ce predicăm, să traim constant în fiecare parte a vieții.

**Am păstorit
câteva persoane deosebite care
m-au iubit și au avut
așa mare încredere în mine încât
le puteam cere orice
și ei făceau tot posibilul
să mă ajute.
Tochmai de aceea nu le-am cerut niciodată
nimic.**

Autorul Howard Hendricks a prevăzut o definiție clasică: „Integritatea este cea mai lungă ascultare în aceeași direcție.” Integritatea este lungă pentru că nu o poți obține peste noapte. Îți ia un timp din viață ca să-ți dezvolți o reputație bună. Ascultarea este esențială pentru că violarea codului moral distruge integritatea. Îndelunga ascultare trebuie întotdeauna să fie „în aceeași direcție”, pentru că integritatea păstrează limitele morale accentuate către Dumnezeu și cer.

Pavel i-a reamintit lui Timotei că „episcopul trebuie să fie fără prihană... trebuie să aibă o reputație bună față de cei dinafară” (1 Timotei 3:2, 7). Ceea ce este interesant este faptul că aceste două caracteristici: să fie fără prihană și să aibă o reputație bună, sunt prima și ultima ale acestor valori pe care Pavel le consideră obligatorii pentru liderii bisericii.

PUTEREA EXEMPLULUI ETIC:

Dacă pastorii din zilele noastre au dreptate când spun că închinarea este influențată, atunci ce este înăscut în închinare care crează influență? Un răspuns este un exemplu. Pastorii sunt sub privirea oamenilor. Putem vedea acest lucru ca fiind unul negativ - „Nu-mi place să trăiesc într-un acvariu.” Sau îl putem vedea ca fiind unul pozitiv - „Cineva ne privește. Le putem arăta cum să trăiască pentru Cristos.” Indiferent că avem o atitudine pozitivă sau negativă despre vizibilitatea ridicată a poziției noastre, rolul publicului pastoral prevede oportunitatea pentru o influență majoră în viețile creștinilor și în comunitatea noastră.

Pavel a spus bisericii din Corint: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Cristos” (1 Corinteni 11:1). Când un pastor spune acest lucru, înseamnă că el este însărcinat să trăiască cum ar trăi Cristos. Chiar dacă un pastor nu răspândește cuvintele acestea ale lui Pavel, totuși oamenii vor urma învățăturile aceluia pastor. Cine suntem este mult mai important și mai puternic decât ce facem, și încă ceea ce facem dezvăluie cine suntem.

ETICILE COMUNICĂRII:

Onestitatea:

Vorbirea este esențială. Nu poți fi un predicator fără cuvinte. Și esența de a fi etic în comunicare este pentru a spune adevărul. Fă ce spui acum, dar și în viitor. Nu fă promisiuni de care știi că nu te poți ține. Dacă pe aparatul cu răspunsuri apare mesajul: „Te voi suna imediat”, atunci fă-o. Dacă promiți: „Mă voi ruga pentru tine”, atunci asigură-te că te vei ruga până la capăt. Dacă greșelile din diferite domenii pe care le credem minore crează o lipsă de încredere, aceasta poate avea un impact asupra dorinței oamenilor de a ne urma în chestiunile importante.

Integritatea este aplicația eticii în viața de zi cu zi.

Ea rezultă în integritatea personală care respinge orice divizare între ceea ce este spus și ceea ce este făcut.

Confidențialitatea:

Eticile noastre ne cer să nu spunem anumite lucruri. Menținerea confidențialității este decisivă în unele situații mai sensibile. Oricum, s-ar putea să trebuiască să-i lăsăm pe cei implicați să știe care sunt limitele confidențialității noastre. Când cineva îmi cere: „Vreau să-mi promiți că nu vei spune nimănui niciodată”, îmi pregătesc răspunsul pentru a spune că nu pot face această promisiune până când nu știu ceea ce ea sau el îmi va spune. Dacă persoana raportează o crimă, o amenințare de sinucidere, sau dă informații cu privire la molestarea unui copil, nu aș putea să țin aceste lucruri confidențiale. Când

am fost supraveghetor într-un cartier, nu am putut păstra secretul unei mărturisiri cu privire la infidelitatea confidențială. Vrem să păstrăm confidențialitate. Dar aceia cu care noi avem de-a face au nevoie să știe înainte parametrii confidențialității noastre.

Slujitorii trebuie să se păzească de a fi constrânși să spună tot soțiilor lor. În primul rând, apărarea emoțională a soțiilor noastre este responsabilitatea noastră. Sunt unele probleme pe care ar fi mai bine ca partenerii noștri să nu le știe. În al doilea rând, confidențialitatea dintre slujitor și cel care spune secretul nu include soțiile. În asemenea cazuri nu e bine să spunem totul partenerii noastre. Nu vrem să scurtăm comunicarea intimă dintre soț și soție, dar uneori cea mai bună comunicare este să nu comunicăm.

Predicarea:

Un slujitor primar al comunicării în public predică, dar trebuie să se supună standardelor etice.

La unul dintre programele taberei din regiunea noastră erau programați doi vorbitori, unul pentru prima jumătate a taberei, iar altul pentru cealaltă jumătate a taberei. În unul dintre serviciile sale, primul predicator a folosit o ilustrație în care presupunea ca i s-a întâmplat lui acea experiență. Al doilea a predicat un pic mai târziu aceeași predică, folosind aceeași ilustrație, spunând că de fapt lui i s-a întâmplat acea experiență.

Vorbitorii nu au fost etici în două lucruri. Primul, și-au copiat unul altuia mesajul, folosind materialul altui predicator, fără aprobarea lui. Al doilea, nu au fost cinstiți în a susține experiența care de fapt i s-a întâmplat altcuiva. Credibilitatea celor doi predicatori a fost nulă.

Rar există un predicator care să nu se folosească de studiile și experiențele altei persoane. Majoritatea dintre noi nu suntem originali și ne place să ne inspirăm mai mult din sursele altora. Dar creditul ar trebui acordat autorului chiar și atunci când noi am prelucrat materialul pentru a se potrivi stilului propriu de predicare. Unele surse, precum lexicoanele și dicționarele biblice sunt în mod special oferite ca resurse materiale cu înțelegerea că vor fi folosite ca sursă de inspirație pentru mesajele care le pregătim.

Fiind cinstiți cu textul și contextul s-ar putea să nu ne pară o problemă de integritate, dar este. Noi suntem falși față de Cuvântul lui Dumnezeu și Duhului Sfânt care l-a inspirat atunci când facem ca textul să spună ceea ce vrem mai degrabă de a proclama semnificația lui clară.

Atunci când noi eșuăm

„Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul” (Iacov 3:2). Dacă eșuăm în a ne ține cuvântul, chiar și datorită unor motive bune, noi trebuie

Atunci când facem ca textul să spună

ceea ce vrem noi mai degrabă decât a-i proclama semnificația lui clară, noi suntem falși față de Cuvânt și față de Duhul Sfânt care l-a inspirat.

să ne îndreptăm spre persoanele cu care am avut o înțelegere. Eu am uitat de unele întâlniri pe care le-am fixat. Cu prima ocazie mi-am oferit scuzele și am căutat să îmi repar greșeala. În majoritatea cazurilor oamenii mi-au acordat iertarea, știind că cuvântul meu este mai bun decât memoria. Dacă eșecul meu este păcat, atunci mărturisirea mea trebuie făcută Dumnezeului iertător.

ETICA POZIȚIEI

Puterea

Fiecare poziție are un anumit nivel de putere. Despre președintele Statelor Unite ale Americii se spune că este omul cel mai

puternic din lume, nu din cauza lui ca om, dar datorită poziției pe care o deține. Dar un tată în casa lui are mai mare putere peste familia lui decât puterea pe care o are președintele.

Puterea autorității poziției pastorale derivă din multe surse. Acestea sunt:

- păstoria este un dar biblic definit pentru biserică (Efes. 4:11);
- Pastorul a primit daruri de la Duhul Sfânt (Rom. 12:6 ; 1 Cor. 12:11 ; 1 Petru 4:10);
- Pozițiile cer anumite acreditări;
- Poziția cere o educație specifică;
- Poziția cere experiență;
- Poziția de obicei implică votul adunării;

Aceste elemente și altele furnizează o putere pozițională. Deci, întrebarea nu este dacă pastorul are putere, ci cum o va folosi.

Manipularea

Manipularea oamenilor pentru interesele noastre personale este neetică. Unul din prietenii mei a spus: „singura dată când pastorul meu mă sune este atunci când el vrea să se facă ceva. Lui nu-i pasă de mine. Lui îi pasă doar de ceea ce eu pot să fac pentru el și pentru biserică.” Dacă noi eșuăm să dezvoltăm relații de dragul întăririi unuia pe celălalt s-ar putea să fim susceptibili de dezvoltarea acestora pentru a obține ceea ce vrem.

În urma călătoriei prin multe biserici în ultimii 14 ani, observația mea a fost că unii pastori își iubesc mai mult viziunea decât pe oamenii lor. Oamenii sunt văzuți doar ca materiale de construcții pentru împlinirea viziunii. Acest lucru nu vrea să diminueze importanța viziunii pastorale, ci este pentru ca să accentueze faptul că cerința noastră de bază nu este să construim biserici, ci oameni. Orice viziune care nu include oameni, ci mai degrabă rănește oameni, nu este viziunea lui Dumnezeu.

Finanțele

Marea majoritate a slujitorilor și-au făcut serviciul lor cu mari sacrificii materiale. Ispita pentru cei cărora acum le merge bine cât și pentru cei cărora încă nu le merge așa bine este să-și folosească puterea pentru a-și furniza mândrie, extravagantă justificată și un drum înspre viitorul financiar. Noi aducem un deserviciu poziției și Domnului care ne-a chemat atunci când slujirea devine un mijloc de avariție.

Unul din exercițiile cele mai mari de putere este tocmai să nu o folosești. Am păstoriat câțiva oameni extraordinari care m-au iubit și au avut o așa mare încredere în mine încât puteam cere orice și ar fi încercat să îmi ofere acel lucru sau serviciu. De aceea nu am cerut niciodată. Nu am avut încredere în mine pentru a cere. Dorințele mele carnale s-ar putea să păteze pozi-

ția sfântă pe care o dețineam. Motivele inimii mele s-ar putea să se schimbe în ce așa putea să primesc de pe urma poziției mai degrabă decât ce așa putea să dau eu poziției. Aceia care au practicat această reținere pot mărturisi că Iehova-Ireha poate face mai mult decât a împlini nevoile proprii. Noi nu trebuie să cerem ceva oamenilor noștri; noi avem voie să cerem doar Furnizorului nostru (Dumnezeu).

Predicarea

Poziția pastorală este rar mai puternică decât atunci când pastorul este la amvon. Este o însărcinare măreață aceea de a predica Evanghelia, iar noi am fost onorați de Dumnezeu care

ne-a chemat la o așa preocupare vrednică. Dar puterea amvonului poate fi folosită greșit în interesul nevoilor noastre.

În timpul unui conflict în biserică, când pastorul poate să fie atacat, amvonul nu este un loc pentru revărsarea mâniei. În timpul conflictului, tot ce spune pastorul de la amvon sau în afara amvonului este interpretat în contextul conflictului interior. Uneori ceea ce spune pastorul nu are nevoie de interpretare, deoarece este clar un atac agresiv împotriva celor ce i se opun lui: „Dar, doar eu predic Cuvântul lui Dumnezeu.” Da, dar noi cunoaștem bine Scriptura încât să putem ușor selecta pasaje care să avantajeze partea noastră într-o anumită problemă și să aducă corecție asupra celorlalte persoane oponente. Acest lucru este însă o interpretare greșită a Cuvântului Sfânt și a poziției de pastor.

Când noi suntem agresați de fiecare parte și răspundem prin a folosi Cuvântul ca o măciucă mai degrabă decât ca o sabie, ne facem vinovați de violarea principiului cheie pe care l-a lăsat Isus: „Oricine vrea să-și scape viața, o va pierde” (Marcu 8:35). Pentru a ne păstra pe noi, folosindu-ne de puterea poziției noastre, practic ne asigurăm că de fapt în final vom pierde, nu doar puterea noastră, dar adesea și poziția. Foarte rar s-a întâmplat să aibă succes strategia folosirii puterii amvonului pentru a câștiga o biserică.

Noi putem să ne eliberăm pe noi înșine de anxietățile de a folosi predicarea ca o armă, doar dacă Îl predicăm pe Isus. Când apostolii se găseau constrânși, arestați, în

închisoare sau în procese, apărarea lor era predicarea lui Isus. Am fi și noi înțelepți să le urmăm exemplul.

O lecție în Putere

Regele Ozia este asociat de 3 ori în Scriptură cu puterea lui

Când noi suntem agresați de fiecare parte și răspundem prin a folosi

Cuvântul ca o măciucă mai degrabă decât o sabie, noi ne facem vinovați de violarea principiului cheie pe care l-a lăsat Isus.

pozițională. Cartea 2 Cronici urmărește succesiunea puterii concomitent cu trecerea anilor lui Ozia în funcția de rege.

- „a ajuns foarte puternic” (2 Cronici 26:8).
- „până ce a ajuns foarte puternic” (2 Cronici 26:15).
- „dar când a ajuns puternic” (2 Cronici 26:16).

La fiecare din aceste stagii ale domniei lui Ozia, puterea are consecințe fie bune, fie rele. La sfârșit Ozia a mers în templu să ofere tămâie, uzurpând rolul de preot. Extinzându-și puterea în domenii pentru care el nu fusese investit nu i se părea ceva greșit. De fapt atunci când pe această temă a fost confruntat de un preot, el s-a mâniat. Folosirea greșită a puterii lui l-a dus în final într-o casă de leproși.

Folosirea înțeleaptă și chibzuită a puterii poziționale va avea ca rezultat consolidarea lucrării lui Dumnezeu în noi și în ceilalți de lângă noi.

ETICA ADMINISTRĂRII

Angajarea conducerii pastorale

Puține decizii pot fi comparate ca importanță cu cea pe care pastorul trebuie să o ia când îi alege pe cei care vor face parte din echipa sa. Pe cât este de dificil pe atât este de important. Luarea unei decizii greșite poate avea consecințe cu bătaie lungă. La care punct problemele etice se intersectează cu procesul de angajare? (Citiți coloana din dreapta de la pagina 12, articolul „Angajând membrii ai familiei”)

Noi vom sublinia două din aceste intersecții.

Perspectiva membrilor conducerii. Nu o să garantăm salarii și beneficii pe care nu le putem oferi sau să dăm vina pe bordul bisericii pentru lipsa împinirii acestora. Vom menține confidențialitatea până la parametrii mutuali stabiliți de comun acord. Dacă sunt luați în considerare alți candidați, vom considera acest fapt fără a-i identifica cine ar fi aceștia. Nu o să folosim tactica momelii, schimbând descrierea fișei postului după ce sosesc noi membri.

Perspectiva membrilor conducerii pastorului senior. Recrutarea de membri în conducere devine bătăioasă când un candidat mai deține o poziție la o altă biserică. Întrebarea cheie la care trebuie să se răspundă este: „Când eu, sau candidatul îl informăm pe pastorul senior că au loc conversații exploratorii cu privire la o poziție din conducere?”

Unii membri din conducere opun rezistență informării pastorului senior,

în special înaintea unor discuții independente, deoarece istoria trecutului cu membrii de dinainte în conducere indică că asemenea informații nu au fost tocmai bine primite de pastor. Unii interpretează orice investigație în alte poziții ca un semn al lipsei de loialitate față de ei în mod personal sau față de biserică. Alții și-au concediat asociații atunci când i-a prins că se interesau de posibilitățile unor noi membri în conducere.

Așadar rămâne întrebarea cum poți continua etic să cauți

noi opțiuni de angajare fără a risca pozițiile membrilor existenți din conducere? Aceasta ar trebui să fie una din primele întrebări la care tu și candidatul să căutați un răspuns. Trebuie să ajungeți la o înțelegere că la un moment dat va trebui informat și pastorul senior. Dacă nu se poate ajunge la o înțelegere cu care tu să fii confortabil din punct de vedere etic, atunci trebuie să-l tai pe candidat de pe lista ta și să mergi mai departe.

Procedura mea personală a fost aceasta, după cum urmează:

TREI PROVOCĂRI ÎN MENȚINEREA UNEI LUCRĂRI ETICE

PROVOCAREA COMPARTIMENTALIZĂRII

Compartimentalizarea este punerea unui set de comportamente într-o cutie, un alt set în altă cutie, și să presupun că cele două cutii nu se amestecă niciodată. Poate fi ilustrat lucrul acesta în multe aspecte ale vieții:

- în politică - „Ceea ce fac în viața mea personală nu afectează ceea ce fac eu în viața publică.“
- în relațiile sexuale - „Ceea ce consimt doi adulți în dormitorul lor nu este treaba nimănui, atâta timp cât nu afectează și pe altcineva.“
- în sport - „Atâta vreme cât voi marca cele 20 de puncte, nu contează cât alcool beau în fiecare seară.“
- în biserică - „Doar pentru că joc la loterie nu înseamnă că nu pot fi eficient în echipa de închinare.“
- în bordul conducerii bisericii - „s-ar putea să nu dau zeciuială, dar pot lua pentru biserică decizii bune pe plan financiar. Chiar dacă nu dau zeciuială, nu m-a binecuvântat oare Dumnezeu financiar?“
- în lucrarea de slujire - „Încă mai predic cu ungere. Duminica trecută am fost oameni care s-au mântuit. Căutarea de site-uri porno pe internet nu mi-a afectat deloc lucrarea.“

Compartimentalizarea este ca o fisură în fundația unei case. La început nu pare a avea nici un efect asupra casei. Nimeni nu observă o schimbare exterioară. Dar mai multe compartimentalizări vor aduce mai multe fisuri. În curând acestea vor deveni vizibile. În final, fundația se fărâmițează și casa se dărâmă.

PROVOCAREA COMPROMISULUI

Ar trebui să ne așteptăm la provocări ale integrității noastre. Nu ar trebui să fim obișiți de unele atacuri din partea inamicului împotriva comportamentului nostru etic consistent. Adam și Eva au fost testați dacă vor asculta sau nu de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au căzut testul, iar noi toți am fost afectați de căderea lor. Acan a crezut că poate să-și ascundă prada, dar pierderea integrității nu poate fi ascunsă total. Ahab a îngăduit ca soția lui să-l ucidă pe Nabot, crezând astfel că mâinile lui vor rămâne curate. Dima a îngăduit lumii să devină punctul central al focalizării vieții lui. Toate aceste personaje biblice au avut de înfruntat provocări de a viola sau nu conduita etică, și noi avem astfel de provocări.

Noi toți suntem provocați la a face compromis. Compromisul este eroziunea principiului în experiența zilnică. Adesea suntem ispițiți să ștergem marginile adevărului. Căutăm să facem ceea ce funcționează mai bine în loc de ceea ce este drept. De asemenea găsim explicații plauzi-

bile pentru comportamentul nostru. Compromisul va ignora obiecția conștiinței. Va prosti statisticile ACMR. În adins va fi inexactă la IRS Form 1040. Va scuza filmele cotate cu R - restricționate. Va folosi interpretarea biblică pentru a justifica comportamentul. Compromisul este inamicul integrității.

Ca pastor am avut oameni în adunare care păreau a fi sinceri, creștini consecvenți. Mergeau la biserică cu regularitate, dădeau zeciuială cu credincioșie, ocazional erau implicați chiar și în slujire, astfel nu arătau în afară nici un semn de adormire spirituală interioară. Apoi auzeam nu doar că ei părăsesc biserica, dar că erau implicați în comportamente care erau total inconsecvente cu mărturisirea lor de credință. Ei fie că aveau o relație în afara căsătoriei, fie acuzați de crimă, sau chiar de înșelătoria clienților de bani.

Aceste descoperiri păreau că nu se știe de unde vin. Și totuși am învățat că ceea ce părea a fi inconsecvențe pe neașteptat era de fapt rezultatul final al unor serii de compromisuri de-a lungul timpului. Finalul, șocul, păcatul deschis era produsul uzurii spirituale.

Ca slujitori, noi nu putem presupune că dacă umblăm în sfințenie suntem imuni compromisului. „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: Sunt ispitit de Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea“ (Iacov 1:13-15).

PROVOCAREA CONVERGENȚEI

Convergența este mai mult decât o provocare. Unde există compromis și compartimentare, convergența este inevitabilă. Acest lucru înseamnă că peretele fals între două compartimente separate din viața mea este spart și cele două converg. Viața privată și persoana publică se întâlnesc. Întunericul întâlnește lumina. Păcatul acoperit este descoperit. Dorințe de mult elaborate întâlnesc oportunitatea. Ca rezultat apare păcatul.

Convergența este inevitabilă, pentru că Dumnezeu ne-a creat individual ca o persoană. Dumnezeu a intenționat doar o dorință pentru viața noastră. Există doar un destin glorios - acela de a fi ca și Cristos. Când încercăm să separăm o parte a vieții noastre de cealaltă, noi frustrăm scopul lui Dumnezeu de a ne face una cu El.

WARREN D. BULLOCK, Kirkland, Washington

Îl sun pe candidat să văd dacă este sau nu interesat de poziția care tocmai a apărut. Dacă nu, atunci accept că s-a făcut de cunoscut voia Domnului. Dacă însă există interes din partea candidatului, următorul meu telefon se va adresa pastorului senior. Dacă el îmi va cere să nu îl iau pe slujitor în conducerea lui, mă voi supune. Majoritatea pastorilor recunosc procesul extins de investigare care este necesar pentru selectarea de membrii în conducere. Nu vor vrea ca o persoană să rămână dacă Dumnezeu îl cheamă în altă parte.

În unele cazuri, membrul conducerii cere să fie el primul care să îl informeze pe pastor. O dată ce e făcut lucrul acesta, îl sun apoi eu pe pastorul senior și îi spun că aș dori să continuu discuția cu pastorul din conducere. Unul din scopurile mele de bază este să mențin o relație pozitivă și sănătoasă cu pastorul.

Finanțele

Felul în care finanțele bisericii sunt administrate fie va distruge, fie va întări reputația bisericii și a pastorului (a se citi coloana din dreapta „Zece reguli financiare care să te protejeze pe tine și lucrarea ta.”) Câteva linii directoare:

- Plătește taxele bisericii la timp.
- Nu împrumuta mai mulți bani decât poți plăti înapoi.
- Dacă faci o colectă pentru oaspeți - misionari, evangheliști, muzicieni - dă-le lor colecta. Dacă plănuiești să le dai un onorariu, nu spune bisericii că întreaga colectă este pentru oaspeți.
- Niciodată nu tăia misionarii de pe listă de la sponsorizare înainte de a-i anunța. Scopul fiecărei biserici este să continue sponsorizarea misionarilor

În anii de început ai lucrării mele,

eu am fost învățat că pastorul nu ar trebui niciodată să-și facă prieteni din membrii adunării. Acum văd lucrul acesta ca un sfat greșit.

de pe listă. Oricum, bisericile trec prin anumite perioade când lucrul acesta nu mai este posibil. Dacă nu este neetic să nu îi mai ajuți financiar fără să îi anunți, curtoazia creștină cere să-i anunți.

- Oferă regulat și în detaliu darea de seamă în fața bisericii în ceea ce privesc finanțele.
- Nu folosi niciodată fondurile deja desemnate pentru alte scopuri.
- Nu lăsa ca o persoană influentă să folosească banii ei sau a lui pentru a influența procesul luării de decizii.
- Când se face colecta nu folosi un limbaj pompos care să exagereze o situație financiară negativă.
- Asigură-te că sunt la locul lor controalele adecvate de ordin interior.
- Fii un model în ceea ce privește administrarea finanțelor proprii și disciplina fiscală pe care o dorești și pentru biserică.

ETICA RELAȚIILOR

Când Petru se găsea în casa lui Corneliu, el a concluzionat, „Dumnezeu nu arată favoritism” (Fap. 10:34). Această realizare a apărut în contextul acceptării atât a neamurilor cât și a iudeilor de către Dumnezeu. Pastorul ar trebui să se

ANGAJÂND MEMBRII AI FAMILIEI

Este un lucru obișnuit ca partenerul tău de viață să te ajute să crești biserica. Acest lucru este adevărat îndeosebi la începutul unei lucrări. Dar atunci când biserica a crescut și sunt de acum disponibile resurse pentru angajarea de personal în conducere, este angajarea membrilor familiei greșită sau considerată nepotism? Care sunt impactele pozitive și negative ale angajării cu plată a membrilor familiei? Care este procedura recomandată într-un asemenea caz?

PRACTICA OBIȘNUITĂ

Nu este ceva neobișnuit să întâlnești membri ai familiei printre membrii conducerii unei biserici. Este lucrul acesta lipsit de etică? Când privim la acest aspect trebuie să explicăm nepotismul. *Dicționarul American al Moștenirii* definește nepotismul ca „favoritism arătat de o persoană dintr-o poziție înaltă unei persoane din neamul ei.” De fapt, originea cuvântului vine de la latinescul *nepos* care înseamnă „nepot”.

Simplul act de a angaja membrii ai familiei nu este nepotism. Dar există și beneficii și detrimente care trebuie luate în considerare atunci când vine vorba de această problemă.

BENEFICIILE ALE ANGAJĂRII FAMILIEI

- Membrul familiei s-ar putea să fie cel mai calificat și alegerea potrivită pentru o anumită poziție.
- Membrul familiei va fi un membru loial. El probabil va rămâne alături de tine în vremuri grele.
- Când angajezi un membru al familiei, angajezi o persoană pe care o cunoști intim. Îi înțelegi personalitatea și se va integra bine cu ceilalți membri din conducere și se va potrivi stilului tău de conducere.
- Financiar vei ajuta pe unul din familia ta.

INCONVENIENTELE ALE ANGAJĂRII MEMBRILOR FAMILIEI

- Doar pentru că este membru al familiei nu înseamnă că este întotdeauna persoana cea mai calificată. Dacă nu ar fi membru al familiei tale, l-ar mai angaja biserica?
- Angajarea prezintă aparența unei incorectitudini. Angajarea unei rude de familie, apropiată, ridică preocupări ca: „Am auzit că a primit slujba pentru că este neam cu pastorul.” Datorită acestui fapt, azi multe organizații interzic această practică.
- Tu folosește standarde diferite de angajare. S-ar putea ca membrul familiei să nu treacă prin procesul obișnuit de angajare (trimiterea unei autobiografii și procesul interviului oficial). De asemenea s-ar putea ca membrul familiei să nu fie interviuat tocmai de frica că nu se va califica pentru performanțele slujbei.
- Angajarea unui membru al familiei s-ar putea să producă stres în rândul conducerii. De fapt cine este șeful acelui membru din familie? Conducerea pastorală sau pastorul senior?

RECOMANDĂRI

la inițiativa ca atunci când vine vorba de angajarea unui membru al familiei pentru o anumită poziție de conducere, acesta să fie interviuat de un diacon, prezbiter de la care să primească aprobarea înainte ca tu să îl angajezi. Această practică îl va proteja pe pastor, va evita orice apariție a incorectitudinii și va apăra decizia de angajare. Biserica și cel ce urmează să fie angajat trebuie să știe că va fi angajat pe baza meritelor proprii.

JOHN P. JOSEPH, J.D., FCBA, Saint Petersburg, Florida

străduie să se relaționeze cu oamenii, fără a arăta favoritism față de unii. Acest lucru însă nu înseamnă că vei avea aceleași relații cu fiecare din membrii bisericii, dar înseamnă că-i vei trata pe fiecare cu aceeași demnitate, respect și slujire cu care ne tratează Dumnezeu pe noi.

Foști enoriași

Dragostea noastră nu moare atunci când trecem la o altă însărcinare, dar relația noastră se va schimba. Membrii postului în care am slujit înainte nu mai constituie responsabilitatea noastră spirituală. Deci, care este obligația noastră când membrii bisericii în care am slujit înainte ne sună pentru consiliere sau ne cere să oficiem căsătorii sau servicii funerale? Decizia mea este centrată pe problemele etice de bază de a nu face nimic care să afecteze advers conducerea succesorului meu sau sănătatea bisericii.

Unii pastori trasează o linie clară prin a refuza fără excepție implicarea în vreun fel cu membrii bisericii dinainte. Personal, nu am trasat linie chiar atât de radical. Dar acest fapt depinde mult de cât de sigur este succesorul, și dacă sau nu se simte amenințat de întoarcerea ta. Sensibilitatea față de fiecare situație poate rezulta în răspunsuri diferite pentru fiecare caz. Cu toate acestea va veni ziua când nu vei mai putea avea legătura cu acea lucrare de slujire față de congregația precedentă, și ziua aceea mai bine să vină mai repede decât mai târziu.

Enoriași actuali

În anii de început ai slujirii mele, am fost învățat că pastorul nu are voie să își facă prieteni dintre membrii bisericii. Acum evaluez sfatul acesta ca unul negativ. La un moment dat vei fi atras de unii din membrii bisericii prin afinitate, interes mutual și temperamente compatibile. Prietenia poate și trebuie să se dezvolte, dar pastorul nu are voie să violeze principiul favoritismului. Deciziile să nu fie luate în baza prieteniei, ci în baza binelui bisericii. Timpul trebuie petrecut și cu ceilalți din adunare, nu doar cu prietenii. Noi suntem influențați de ceea ce e drept, nu de ceea ce e convenabil.

Alți slujitori

Ce s-ar întâmpla dacă ne-am angaja noi toți la:

- Rugăciune perseverentă pentru binecuvântarea și succesul altor slujitori?
- Bucurie, atunci când Dumnezeu îmi răspunde rugăciunilor pentru ei?
- A fi fericiți, când biserica lor crește mai repede decât a noastră?
- A nu privi cu dispreț viziunea unui plantator de biserici în orașul meu?
- A nu vorbi de rău despre un alt slujitor în nici o circumstanță?
- Respectul viziunii lor?
- A nu încerca să prozelizez pe nici unul din membrii lor?
- A le oferi tratamentul Regulii de Aur?

Dacă facem această înțelegere cu noi înșine, preocupările etice nu vor fi o problemă.

Familile noastre

Aceasta este încântarea noastră continuă - clădirea unor relații bune cu membrii familiei noastre. Oricum, părinți, un soț, sau o soție, fii și fiice sunt doar a doua prioritate în viață. Prioritatea noastră numărul unu este Dumnezeu. Aglomerația datoriilor slujirii nu ar trebui să ne oprească din a hrăni aceste relații.

Natura distructivă a necredincioșiei și rănilor pe care le crează ar trebui să fie un parapet adecvat împotriva infidelității. Însă motivațiile negative nu sunt întotdeauna suficiente. Este mult mai bine să dezvolt cu partenera o atitudine pozitivă, sănătoasă în care o iubesc prea mult pentru a îi cauza vreodată durere prin adulterul meu. În infidelitate este întotdeauna mai multă pierdere decât câștig.

Dumnezeul nostru

„Să-l fi găsit pe Dumnezeu și totuși sufletul tău să Îl mai caute este paradoxul dragostei sufletului tău, justificat prin experiența fericită a copiilor cu inima înflăcărată.” Noi l-am găsit pe El, sau de fapt ar trebui să spunem că El ne-a găsit pe noi pentru o relație de intimitate. Deci, noi nu petrecem timp cu El pentru a-l cere să onoreze năzuințele noastre, ci mai degrabă să Îi cerem să ne arate care sunt năzuințele care Îl onorează pe El. Rugăciunea n-ar trebui să se rezume doar la - succesul bisericii, o ungere puternică, vieți schimbate - cu toate că acestea sunt cereri respectabile. Rugăciunea în sine este importantă pentru că adâncește relația mea personală cu Iubitul sufletului meu. Pasiunea mea pastorală nu este în primul rând direcționată înspre extinderea Împărăției Lui, ci înspre a-L cunoaște pe El.

Vezi diferența? De tot ceea ce avem nevoie și tot ceea ce vrem găsim în El. Tot ce este bun în viața, familia și lucrarea mea va curge de la El. Deci, Îl caut pe El. Când fac lucrul acesta, răspunsurile la cererile mele temporale sunt garantate. Cresc în înțelegerea scopurilor Sale pentru mine, și-mi dezvolt sensibilități care pot să audă chiar și șoaptele Duhului Sfânt. O astfel de familiaritate va oferi o direcție de care ai nevoie pentru cauzele centrale ale vieții și o cărare etică, iar drumul neprihănit și va fi perfect clar. ■

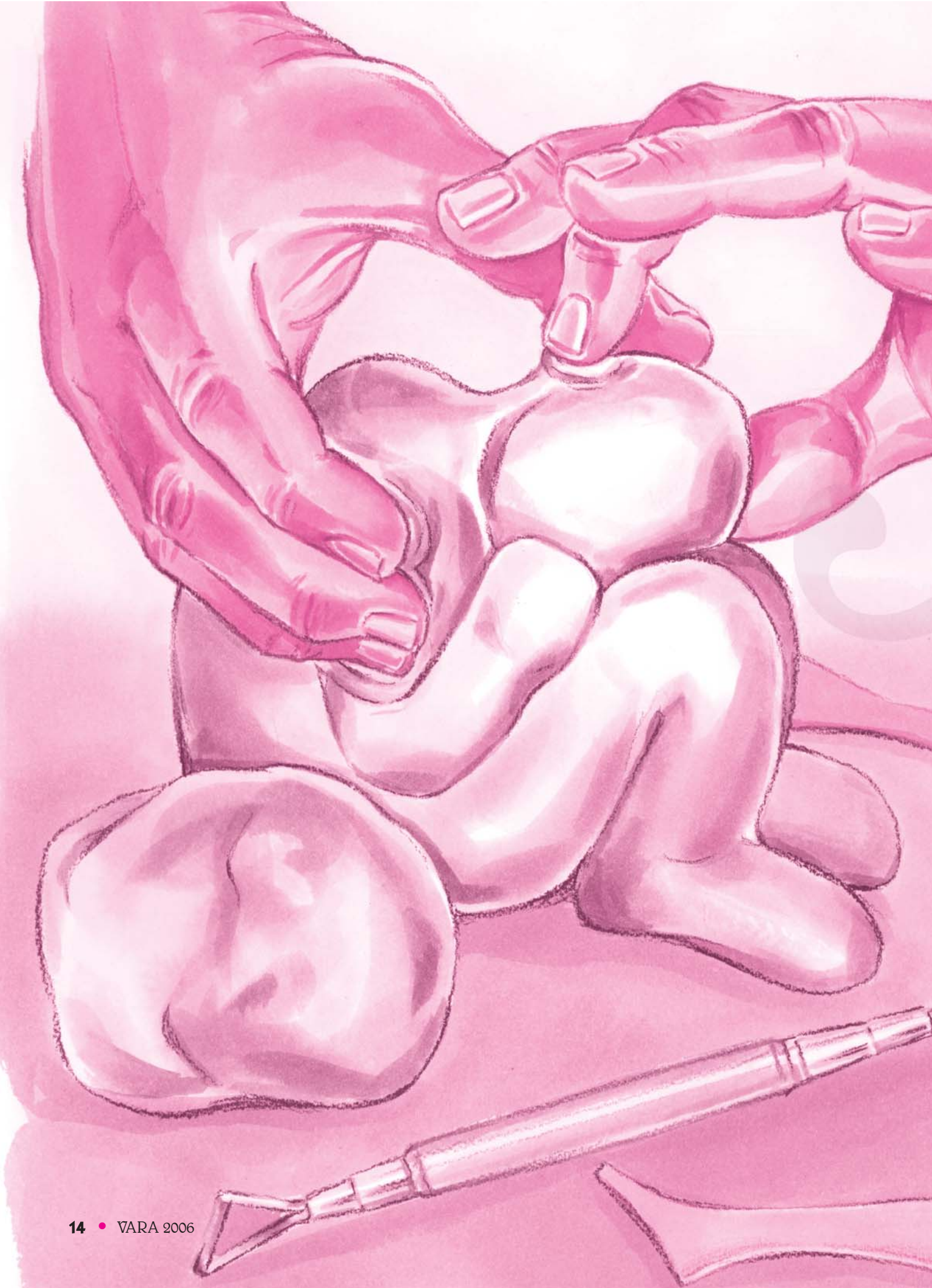
WARREN D. BULLOCK, D. Min., este decanul Școlii de Slujire la Colegiul Northwest, Kirkland, Washington.

ZECE REGULI FINANCIARE PENTRU A TE PROTEJA PE TINE ȘI LUCRAREA TA

Slujirea creează vulnerabilitate mai mult decât oricare altă profesie. Un domeniu major de îngrijorare pentru comportamentul slujitorului este domeniul financiar. Aceste 10 reguli te vor proteja pe tine și lucrarea ta de slujire.

1. Să nu ai niciodată cheia sau să știi combinația de la seiful bisericii.
2. Niciodată să nu fii recipientul banilor bisericii sau a colectelor.
3. Nu împrumuta niciodată bani de la membrii bisericii sau de la participanți.
4. Nu îngădui niciodată ca unul din membrii familiei sau o rudă să fie cel responsabil cu fondurile bisericii.
5. Nu solicita niciodată o reducere în baza slujirii. Este în regulă să accepți reduceri, dar atunci când acestea îți sunt oferite.
6. Întotdeauna să fii atent ca finanțele bisericii să fie în regulă.
7. Întotdeauna să îți achiți prompt datoriile tale. Datoriile neplătite te discreditează în lucrare.
8. Întotdeauna desemnează colecte speciale pentru misionari și evangheliști, și anunță-le.
9. Fii întotdeauna sigur că acea creștere a salariului personal este oferită cu discreție și sub supravegherea atentă a ochiului bordului bisericii sau a autorității responsabile.
10. Întotdeauna să-ți fie teamă de vina proprie. Maturitatea este abilitatea de a renunța la plăcerile prezente în lumina răsplătirii viitoare. De ce să plătești dobândă instituțiilor financiare când ai putea să folosești acei bani pentru interesul tău?

ERNEST J. MOEN, Sun City West, Arizona

FORMAREA SPIRITUALĂ A LUCRĂTORULUI CREȘTIN:

O preocupare crescândă

De-a lungul istoriei,

clericii s-au bucurat de un nivel de încredere mai înalt din partea publicului decât oricare din grupurile profesionale. Totuși, numărul mare de articole care dezvăluie modul în care clericii abuzează de puterea spirituală, încălcând confidențialitatea, însușindu-și diverse bunuri prin fraudă, implicându-se în cultul personalității și al comportamentului imoral, a provocat însemnate fisuri în acea încredere. Starea de spirit actuală a publicului larg poate fi văzută în permisiunea dată comedianților de-a întreține publicul cu propriile versiuni comice despre aceste evenimente.

DE RICHARD D. DOBBINS

Deși americanii sunt tot mai oboșiți de desele relații ale mass - mediei despre viețile scandaloase ale directorilor, politicienilor, oamenilor de televiziune și sportivilor, sunt încă șocați să vadă cum membri ai clerului apar între cei amintiți mai sus. Oamenii înțeleg că și lucrătorii din biserică sunt oameni; totuși, ei se așteaptă să vadă în ei imaginea lui Cristos. Ce ne spun nouă toate aceste fapte?

EXISTĂ O CRIZĂ DE CARACTER ÎN LUCRARE?

Cuvântul *caracter* are o etimologie interesantă, cu rădăcini în secolul XIV. Una din rădăcini o găsim în grecescul *charassein*, care înseamnă „a mângăli sau a întipări”. Dintre multele definiții pe care le are, am găsit două foarte relevante pentru formarea spirituală a lucrătorului creștin: 1) Caracterul este „un dispozitiv grafic convențional plasat pe un obiect cu scopul de a indica proprietatea”; 2) Caracterul este „unul dintre atributele sau trăsăturile prin care poate fi distins un individ, și îl caracterizează”. Aceste definiții sunt reflectate în ceea ce ne amintește Pavel despre faptul că o slujire autentică rezultă din stăpânirea și asemănarea cu Cristos, fiind întipărită în inimile credincioșilor (2 Corinteni 3:3).

Caracterul unei persoane este definit prin atitudinile și comportamentul de care dă dovadă atunci când este *suprasolicilat*. Pe măsură ce Duhul Sfânt schimbă mintea credinciosului prin puterea Cuvântului scris, procesul său intern de luare de decizii produce o tot mai mare asemănare cu caracterul lui Isus.

Lipsa asemănării credincioșilor din Galatia cu Cristos l-a alarmat pe Pavel (Galateni 4:19). Acest lucru ar trebui să ne preocupe și pe noi cel mai mult: surprinzătoarea creștere a unui comportament neadecvat sexual printre clericii zilelor noastre. Atâta vreme cât există între clerici o lipsă a asemănării cu Cristos, nu ne putem aștepta să vedem altceva în rândul laicilor. La baza acestei crize morale în slujire este formarea spirituală a lucrătorului creștin.

CE ESTE FORMAREA SPIRITUALĂ?

Deși nu este un termen biblic, *formarea spirituală* este un proces care începe cu transformarea. Viteza și intensitatea cu care se produce această transformare va fi determinată de gradul în care ne expunem inimile Scripturii și ne supunem voința stăpânirii lui Isus, devenind cu adevărat ucenicii ai Lui (Ioan 8:32). Pavel descrie acest lucru în felul următor: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18). Produsul formării spirituale este asemănarea crescândă a lui Cristos în noi (Galateni 4:19).

Din punct de vedere teologic, formarea spirituală este parte a sfințirii credinciosului, o continuă acțiune a harului care ne transformă prin reînnoirea minților noastre (Romani 12:2). Dacă vorbim în termeni practici, sfințirea este prevenirea credincioșilor, care sunt în proces de vindecare, de răni din trecut și eliberarea lor de obiceiuri și alte aspecte legate de carne care împiedică lucrarea lui Cristos în atitudinile și comportamentul lor.

A avut loc o neglijare majoră a predicării și învățării despre sfințire, astfel că mulți credincioși nu sunt conștienți de faptul că o dată ce au fost salvați ei au nevoie și să fie sfințiți. La fel cum cei *pierduți* au nevoie să fie *mântuiți*, așa și cei *mântuiți* au nevoie să fie *vindecați* de durerea și despărțirea de trecutul lor. Matrița mentală prin care văd ei viața a fost distorsionată de durere. Această matriță trebuie să fie transformată astfel încât în timp să corespundă tot mai mult modului în care dorește Cristos să vadă trecutul lor (1 Corinteni 13:11). Mintea lor tre-

buie schimbată tot mai mult pentru ca modul biblic de a vedea lucrurile să le transforme gândurile. De exemplu, relaxarea conștiinței pline de vină și de contrângerea conștiinței indulgenței de sine a credinciosului ar trebui să fie rezultatul sănătos al sfințirii lor.

Întrucât lucrătorii creștini trebuie să fie exemple pentru turmă, trebuie să își dorească să fie și mai sfințiți decât cei pe care îi păstoresc (1 Petru 5:3). Datorită așteptărilor pe care le au oamenii de la lucrătorii creștini, le vine greu acestora să recunoască cu umilință această nevoie și să-i acorde atenția pe care o merită în viețile lor.

CE A PRODUS ACEASTĂ CRIZĂ DE CARACTER?

Factorii implicați în crearea acestei dileme sunt numeroși, subtili și complecși. Îi vom putea aminti pe câțiva doar pe scurt.

Deși lucrătorii creștini au chemare divină, *modul în care privim lumea* se datorează societății în care trăim. Caracterul nostru se formează prin învățăturile pe care le oferă instituțiile desemnate de societatea în care trăim: familia, școlile publice și biserica.

În ultimul jumătate de secol, cele trei instituții amintite, care se ocupă de formarea individului, au suferit schimbări spirituale de nebănuit. Caracterul celor care intră în lucrare astăzi va reflecta rezultatele acestor schimbări. Chiar și o trecere în revistă superficială a modurilor în care aceste instituții au fost afectate de schimbările sociale ne arată în mod clar slăbiciunea lor în poziția de instituții care formează caracterul tinerilor noștri.

Eșuarea familiei

Eșuarea unei familii cu doi părinți este un factor major al decadenței morale a societății. Căsătoria ca instituție în America a fost afectată în mod dramatic de luptele și apoi urmările celui de-al doilea război mondial. Acesta a fost cel mai lung război din istoria Americii (1941-1946). Despărțirea prelungită a soților de soții, deciziile pripite ale îndrăgostiților de a se căsători înainte ca unul din ei să fie luat la război, și alegerile neînțelepte de a despărți cuplurile trimițându-i în țări diferite pentru perioade mai lungi au dus la diferite grade de incompatibilitate maritală și stres.

O dată cu terminarea războiului, multe cupluri și-au dat seama că au foarte puține lucruri în comun. Atunci când au fost confrunțați cu stresul zilnic de a trăi împreună și de a crește copii împreună, multe din aceste căsnicii nu au supraviețuit.

De-a lungul anilor de război, toate resursele noastre umane și materiale au fost puse la dispoziția războiului. Nu prea mai existau provizii pentru consumatori. La sfârșitul războiului, tinerii căsătoriți au dorit să își cumpere case, mașini noi, precum și alte obiecte electrocasnice.

Guvernul a pus la dispoziția tuturor veteranilor de război o slujbă, și multe soții și mulți dintre soții acestora erau deja în slujba războiului. Astfel că multe cupluri au decis să continue să lucreze până ce vor face rost de lucrurile necesare pentru trai. Apoi soțiile se întorceau acasă pentru a crește copiii în primii lor ani de viață.

Din păcate, acest lucru nu s-a întâmplat. De-a lungul anilor, americanii s-au îndrăgostit de un stil de viață care impunea două venituri. Familia cu două salarii a devenit un stil de viață american. Băncile au început să accepte venitul soției ca garanție pentru ipotecarea casei, alegerea femeii de a lucra nu a mai fost una opțională.

Această necesitate a adăugat și mai mult la stresul financiar al familiei. Contribuția soției la venitul familiei i-a adus un

prestigiu bine meritat în afacerea familiei. Acest lucru a dus în mod inevitabil la schimbarea rolurilor în mod radical.

Familia în care ambii soți lucrează a mai fost confruntată cu

Biserica are o obligație în fața lui Dumnezeu și a oamenilor de a privi cu mai mare atenție la caracterul celor care au fost împuterniciți să fie pastori de oameni.

problema copiilor care poartă cheia la gât. Azi, majoritatea copiilor din America nu își permit luxul de a avea un părinte cu normă întreagă acasă.

Aceste schimbări structurale ale familiei a dus la diferite nivele de stres, care la rândul lor au dus la o explozie a ratei divorțului. Pentru prima dată în istoria Americii divorțul era atât de obișnuit încât s-a ajuns să se accepte ca doi părinți, care nu mai pot tolera stresul provocat de deciziile lor, să se despartă.

Această schimbare socială radicală în privința divorțului a fost înlesnită de diverse legi cu privire la divorț, care s-au răspândit de-a lungul țării. Astfel, familiile rupte, combinate și cu un singur părinte au ajuns un lucru din ce în ce mai obișnuit în America.

Azi, majoritatea copiilor noștri cresc în primii lor ani de viață în familii destrămate sau cu un singur părinte. Dintre acești copii fac parte cei care în viitor vor dori să intre în lucrare. Așadar, mulți din viitorii lucrători creștini cresc în familii destrămate, divorțate sau cu un singur părinte. Acesta nu este un mediu propice pentru formarea unui caracter puternic, sănătos, de care e nevoie pentru a face față stresului din lucrarea modernă.

Majoritatea dintre noi moștenim un creier sănătos de la părinții noștri. Totuși, mediul familial creat de alegerile părinților noștri, de atitudinile și comportamentul lor au impact deosebit de puternic asupra conștiinței și caracterului nostru. Aceste structuri mentale care ne controlează modul în care privim viața și comportamentul sunt formate la începutul vieții. De aceea le este atrasă atenția părinților: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze“ (Proverbe 22:6).

Conștiința unei persoane și caracterul vor arăta comportamentul lor viitor. Conștiința noastră este formată înainte de a merge la școală. Caracterul ne este format înainte de a termina liceul. O conștiință sănătoasă pune bazele dezvoltării unui caracter puternic și sănătos (1 Timotei 1:19, 2 Timotei 1:3)

Copiii crescute într-un cămin sănătos, sfânt, beneficiază de acest proces. Atunci când aleg să Îl urmeze pe Cristos aduc cu ei în Împărăție o conștiință mai sănătoasă și un caracter mai puternic. Pe de altă parte, copiii al căror mediu familial nu le-a oferit aceste avantaje au șanse foarte mari să intre în Împărăție cu o conștiință mai puțin demnă de încredere și o structură a caracterului mai slabă. Lupta pentru formarea spirituală este o provocare pentru noi toți, dar cei crescuți într-un cămin sănătos, sfânt au un avantaj foarte mare să îi depășească pe ceilalți (2 Timotei 1:5).

Degradarea morală a școlilor publice

De-a lungul istoriei, școlile publice americane au avut un rol important în formarea caracterului copiilor noștri. Directorilor și profesorilor li s-au încredințat responsabilitatea de a sluiți *în locul părinților* în timpul în care copiii sunt sub supravegherea lor. În trecut, se putea conta pe faptul că profesorii și administratorii școlii sunt interesați de impregnarea și consolidarea valorilor de acasă.

De exemplu, unii dintre noi am fost învățați rugăciunea Tatăl nostru, Cele 10 porunci, Psalmul 100 și Psalmul 23 în primii ani de școală. Începeam ziua cu una din acestea împreună cu jurământul de credință față de țară.

Toate acestea s-au schimbat la începutul anilor '60, atunci când Biblia și orice alt fel de referințe religioase de acest gen au fost interzise în cadrul școlilor. Ca și rezultat al acestei decizii s-a putut observa faptul că formarea caracterului copiilor noștri a fost din ce în ce mai slabă. Copiii noștri vor duce, în mod regretabil, structura caracterului slab din copilărie în viața adultă. Viitorii lucrători creștini se ridică din această populație.

ROLUL SLĂBIT AL BISERICII ÎN FORMAREA SPIRITUALĂ

În generațiile anterioare, biserica a servit adesea drept conștiință a societății și a jucat un rol important în viața socială a membrilor ei. Astăzi, acest rol s-a schimbat în mod considerabil. Mișcarea familiilor americane, pierderea încrederii în instituțiile publice (inclusiv biserica), și interesul tot mai ridicat față de sine, a împins biserica la periferia vieților membrilor ei, scăzându-i puterea de influență în formarea caracterului lor și a copiilor lor.

Chiar mai critic este controlul slăbit al bisericii asupra formării spirituale a lucrării. Natura unică a lucrării îi impune lucrătorului creștin să fie conștient de limitele personale și conversaționale în orice vreme. Ei trebuie să păstreze confidențialitatea celor care le încredințează detalii intime din viața lor. Un lucrător creștin se poate afla uneori în locuri care necesită o discreție, prudență și înțelepciune neobișnuită.

În trecut, seminariile și instituțiile de pregătire a lucrătorilor creștini erau mult mai bine pregătite pentru a asigura o abordare corectă în formarea spirituală, care avea mari șanse de a înrădăcina aceste virtuți în caracterul viitorilor lucrători. De exemplu, administratorii au un oarecare control fizic asupra studenților, cel puțin pe perioada primului an de pregătire. Se cerea participarea zilnică la capelă. Viața cazonă, cu momente devoționale, dimineața și seara, impuse, făceau parte din pregătirea zilnică a lucrătorului. Astăzi, tot mai mulți studenți care doresc să ajungă lucrători în biserici au propriul lor mod de parcurs a Bibliei și studierii ei, și aproape că nu se mai impune nici un fel de disciplină spirituală. Mai mult, tot mai mulți lucrători își primesc acreditarea prin învățământul la distanță, unde conștiința și caracterul nu sunt influențate prea mult de vreun mentor sau colegi de grupă.

Cineva, care se concentrează mai puțin pe dezvoltarea conștiinței și caracterului acasă și la școală, ar putea crede că biserica ar avea mai mult control asupra celor care se pregătesc pentru lucrare, impunând influența spirituală necesară pentru a compensa lipsa pregătirii caracterului în familii și școlile publice. O asemenea așteptare în aceste vremi sunt nerealiste și chiar nedrepte. Totuși, rolul tot mai diminuat al colegiilor biblice și seminariilor de modelare a caracterului unui student care dorește să intre în lucrare a devenit un alt factor important în actuala criză de caracter din lucrare.

Din această cauză, condițiile academice, examenele doctrinare, interviurile și recomandările constituie în mare măsură baza procesului acreditării din partea noastră. Deși aceste surse ne oferă informații importante despre cel care se înscrie la școala noastră, ele nu ne oferă o imagine destul de clară despre formarea lui spirituală. În consecință, un număr tot mai mare de oameni a căror structură de caracter și formare spirituală îi echipează greșit pentru exercitarea puterii poziției pastorale și înfruntarea stresului slujirii publice este dată executivului slujitorilor.

IMPACTUL DECLINULUI MORAL AL SOCIETAȚII

Societatea noastră postmodernă este impregnată de relativism moral, revizionism istoric și pragmatism teologic, nici una din acestea însă nu încurajează dezvoltarea caracterului personal. Aceste influențe sunt foarte dăunătoare în mod special pentru cei care intră în lucrare.

Mai mult, natura competitivă a capitalismului materialist ignoră în foarte mare măsură natura morală și spirituală a caracterului unei persoane și se concentrează aproape în întregime asupra abilității acesteia. Baza recompensei lor este performanța. Când societatea de azi evaluează un lider, se uită mai degrabă la realizările precedente decât la caracterul lui.

Impactul acestor forțe sociale asupra bisericii tind să producă o lucrare centrată pe rezultate. Succesul este definit prin timpul de care e nevoie pentru a se ajunge la acel număr. Lucrătorii care reușesc să facă o biserică să crească numeric sunt admirați, recunoscuți și ridicați de către biserică drept modele de urmat de către ceilalți. Pavel ne avertizează asupra nechibzuinței de a evalua în acest mod lucrarea Domnului (2 Corinteni 10:12).

Lucrătorii care sunt lăudați pentru că au asemenea abilități îi fac pe cei care nu le au să se simtă neapreciați și de o mică valoare în fața bisericii. Performanțele deosebite pot lua foarte ușor locul unei vieți sfinte între prioritățile unui lucrător, într-un asemenea climat. Este investit tot mai mult din timpul și energia unui lucrător în învățarea de a face o biserică să

crească cât mai repede, în loc să fii investit în urmărirea unei vieți sfinte. Astfel, lucrarea devine mai degrabă o profesie decât o chemare. În acest context, identificarea cuiva ca fiind lucrător tinde să se refere tot mai mult la ceea ce *face* persoana și nu la cine *este* persoana.

Prinși într-un asemenea context, mulți lucrători nu prea știu cine sunt ei cu adevărat. Sunt ei lideri înzestrați în afaceri sau religie? Sau sunt chemați ca slujitori ai lui Dumnezeu și ai poporului Lui?

FAPTELE UNUI LUCRĂTOR AR TREBUI SĂ REFLECTE CINE ESTE EL (FIINȚA LUI)

Abilitatea de a predica bine poate face dintr-un pastor o celebritate sau acesta poate câștiga admirația... sau chiar invidia colegilor lui. Totuși, ceea ce câștigă inimile membrilor congregației sale este abilitatea lui de a trăi frumos. Mulți oameni nu prea rețin ceea ce a spus pastorul, dar țin minte, după ce acesta pleacă din parohie, modul în care a trăit pe când era în mijlocul lor.

Un pastor înțelept își va aminti mereu că modul în care trăiește înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor este un mesaj mult mai important decât orice ar putea spune de la amvon. Prioritatea numărul unu al unui pastor ar trebui să fie trăirea unei vieți sfinte în mijlocul oamenilor. Acest lucru îl va ajuta să fie smerit atunci când numărul membrilor crește și îl încurajează atunci când numărul membrilor este mai mic.

Pe termen lung, ceea ce aduce credibilitate sau o reputație

OPT PAȘI PENTRU ÎMBUNĂTĂȚIREA VIEȚII SPIRITUALE

lată câteva sugestii practice pentru pregătirea de luptă:

1. Stabilește-ți o disciplină a citirii regulate a Bibliei. Indiferent de câte ori ai citit Biblia, ea este singura carte care te învață cum să trăiești și să te apropii tot mai mult de Dumnezeu (Psalmul 119:11)
2. Angajează-te într-o riguroasă autoevaluare zilnică (Psalmul 139:23, 24). Aceasta ar trebui să includă o apreciere sinceră a dorinței inimii tale de a te asemăna tot mai mult lui Cristos (1 Corinteni 11:28, 2 Corinteni 13:5).
3. Începe acest timp de meditație oprind orice activitate mentală. Liniștește-ți sufletul înaintea lui Dumnezeu (Psalmul 46:10). Descoperă-L în aceste momente intime pe care le petreci în prezența Lui. Vei descoperi că este o provocare spirituală care te solicită (1 Tesaloniceni 1:6-10).
  - a. angajându-te în această activitate vei descoperi diferența dintre creier și minte.
  - b. creierul tău este un organ fizic extraordinar, dar mintea ta este un grup complex de activități care include: observarea, perceperea, calcularea, judecarea și decizia.
  - c. lasă Duhul Sfânt să te ajute să duci această activitate până la capăt.
4. Fii conștient de dorințele, fanteziile și ideile care îți bombardează în mod normal mintea la viteze incredibile. Unele din acestea sunt trimise de Dumnezeu; altele sunt trimise de Satan. Ambii se luptă pentru stăpânirea trupului tău (Romani 6:16-18).
5. Reflectă asupra naturii acestor dorințe, fantezii și idei pe care le descoperi în acest proces și caută să discerni care din ele sunt de la Dumnezeu și care sunt de la Satan (Evrei 5:12-14). Realizează care este rolul pe care voința ta îl joacă în determinarea lucrurilor care găsesc exprimare în trupul tău. Acest exercițiu te va ajuta să dezvolți o „ureche care aude“ ceea ce îi spune Dumnezeu (Apocalipsa 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22; 13:9)
6. Încrede-te în Dumnezeu care îți poate da putere să rezisti acelor dorințe, fantezii și idei care vin de la Satan și exprimă-le pe cele care vin de la Dumnezeu (Efeseni 3:16, 17). Trebuie să îți îngădui să te ajute să îți învingi dușmanii minții înainte de a te aștepta să fie văzut El în atitudinile și com-

portamentul tău (Filipeni 2:12, 13).

7. Fă din rugăciune parte a acestui conflict. Mulți oameni au găsit foarte folositor acest model de rugăciune în urmărirea acestui țel.
  - Adorare - începe prin a-L glorifica pe Dumnezeu pentru ceea ce este.
  - Mărturisire - transparența și smerenia mărturisirii ne conduce la iertarea și curățirea de păcate.
  - Mulțumire - acest lucru ne oferă ocazia să ne revizuiți trecutul și să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru Mâna Lui ocrotitoare de-a lungul istoriei. Îl putem lăuda și Îi putem mulțumi pentru tot ceea ce a făcut pentru noi, în noi și prin noi.
  - Mijlocire - Dumnezeu vrea să aducem nevoile noastre și ale celorlalți înaintea Lui.
8. Practica te face conștient de faptul că Dumnezeu este alături de tine în tot locul și în orice vreme. Fratele Lawrence, un călugăr din secolul 17 a oferit câteva moduri practice de a face acest lucru în cartea sa *The Practice of the Presence of God: The best Rule of Holy Life* (Practicarea prezenței lui Dumnezeu: Cea mai bună regulă a unei vieți sfinte).
  - a. Caută în interiorul tău prezența lui Dumnezeu, orice s-ar întâmpla în momentul respectiv.
  - b. Repetă o scurtă frază inspirată din dragoste de-a lungul activităților zilei.
  - c. Dezvoltă-ți obiceiul de a vorbi oriunde cu Dumnezeu, cerând prezenței Lui să te însoțească oriunde.
  - d. Roagă-te pentru o atitudine deschisă, intenționată, pe care el o numește „o privire iubitoare care Îl vede pe Dumnezeu pretutindeni“.Pe măsură ce îți dezvolți aceste discipline spirituale, termenul de lucrător creștin îți va arăta mult mai deslușit cine ești, și nu ceea ce faci. Viața ta va fi o manifestare a vieții Lui. Viața pe care o trăiești în mijlocul oamenilor va justifica prezența ta la amvon.

RICHARD D. DOBBINS, Akron, Ohio

proastă unui pastor este modul în care își trăiește viața, nu performanțele sale de la amvon sau cunoștințele pe care le are despre conducere sau creșterea bisericii. Ceea ce este el devine în mod inevitabil mai important decât ceea ce *spune* sau *face*.

CUM SĂ NE RAPORTĂM LA ACEASTĂ DILEMĂ?

Pastorul însuși trebuie să își asume responsabilitatea pentru formarea lui spirituală. Apoi și biserica națională are o triplă responsabilitate prin atenția acordată caracterului unui lucrător creștin. În primul rând, biserica trebuie să se concentreze asupra formării spirituale, asupra sfințirii viitorilor săi lucrători, în educarea și pregătirea lor pentru lucrare. În al doilea rând, în procesul de acreditare, biserica trebuie să ofere bisericilor locale lucrători cu un caracter după voia lui Dumnezeu. În al treilea rând, biserica este responsabilă față de publicul larg prin sfințirea comunităților, oferind lucrători cu un caracter duhovnicesc, protejându-i în același timp de cei care nu au un astfel de caracter.

Provocarea de a transforma studenții care se pregătesc pentru lucrare în adevărați lucrători vrednici de această chemare este mai mare ca oricând. Așa cum am mai amintit, caracterul celor care de-abia au început lucrarea precum și cei care au ales învățământul la distanță este cu mult mai deteriorat decât al celor din generațiile anterioare. Așadar, aceștia au o mai mare nevoie să se formeze spiritual decât cei din generațiile anterioare. Datorită controlului administrativ slăbit, este tot mai

dificil să îi încurajezi pe studenți să practice disciplina spirituală cum ar fi studiul biblic, rugăciunea, meditația și încrederea în Dumnezeu se pare a fi mai dificilă decât în anii trecuți.

Este spre folosul și protecția bisericilor locale precum și a publicului larg să se acorde mai multă atenție examinării caracterului și formării spirituale.

Cei care vor experimenta tragedii personale în lucrare trebuie identificați. Ei trebuie să primească ajutorul de care au nevoie pentru a se pregăti în continuare pentru lucrare, înainte de a fi acreditați. Negarea acreditării celor al căror caracter e posibil să aducă daune și rușine bisericii trebuie privită ca o șansă de schimbare și nu ca o pedeapsă.

Pregătirea lucrătorilor experimentați de a călăuzi studenții care se pregătesc de lucrare în disciplinele spirituale ar fi o țință binevenită în formarea spirituală a viitorilor lucrători. Fiecare candidat ar putea să aleagă persoana care să le fie mentor. La început, acest lucru ar putea fi făcut într-un sistem de voluntariat, dar în cele din urmă va fi nevoie de o anumită licență. Biserica are o obligație în fața lui Dumnezeu și a oamenilor să se uite mai atent la caracterul celor cărora li s-a oferit puterea să ajungă pastori de oameni.

Mai este un pas care se adresează nevoilor candidaților de a se forma spiritual înainte de a fi ordinați.

Pe termen lung factorul care aduce credibilitate sau dezonoare lucrării este viața slujitorului.

Biserica poate să propună țeluri și obiective legate de formarea spirituală pe care candidații trebuie să le atingă pe parcursul primului an de practică pastorală. Pastorii cu experiență pot fi învățați cum să-i îndrume pe tinerii lucrători. În cele din urmă, dacă un asemenea program va avea impactul scontat asupra candidaților, atunci el trebuie să fie obligatoriu pentru ordinare.

PAȘI PERSONALI PE CARE ÎI POATE FACE LUCRĂTORUL CREȘTIN

De vreme ce nimeni nu se uită direct peste umărul unui lucrător creștin, este important să fii o persoană bine motivată și direcționată, condus de o puternică dorință pentru onestitate, autocunoaștere și intimitate cu Dumnezeu. Având aceste atribute, lucrătorul va avea la dispoziție material din abundență despre formarea spirituală, în formă tipărită sau pe internet. Scrierile lui Richard Foster și Dallas Willard sunt de un real folos. Amândoi au adrese pe internet (website-uri) care s-au dovedit a fi surse incredibile pentru cei care doresc cu adevărat să caute acest lucru.

În ultimul rând, lucrătorul creștin trebuie să-și asume întreaga responsabilitate pentru propria lui formare spirituală, indiferent de punctele tari sau slabe pe care le-ar fi putut moșteni din familie. Înțelegerea războiului spiritual personal, necesar pentru îndepărtarea eroziunii morale din cultura noastră și trauma înrădăcinată în istoria noastră personală este foarte importantă pentru ca Duhul Sfânt să producă în noi o tot mai mare asemănare cu Cristos. Această luptă trebuie să fie prioritară în toate funcțiile publice ale lucrării dacă dorim să evităm transformarea noastră în „lepădați“ (1 Corinteni 9:24-27).

Richard D. Dobbins, Ph.D., psiholog și fondatorul lui EMERGE Ministries, Akron, Okhio.

FORMAREA SPIRITUALĂ

Uitându-ne mai atent la noi înșine am putea intra în panică. E nevoie de mult curaj să stai în fața lui Dumnezeu și să te autoevaluezi cu cea mai mare rigurozitate și onestitate. Totuși, Pavel ne asigură de faptul că dacă ne judecăm singuri, nu vom fi judecați (1 Corinteni 11:28).

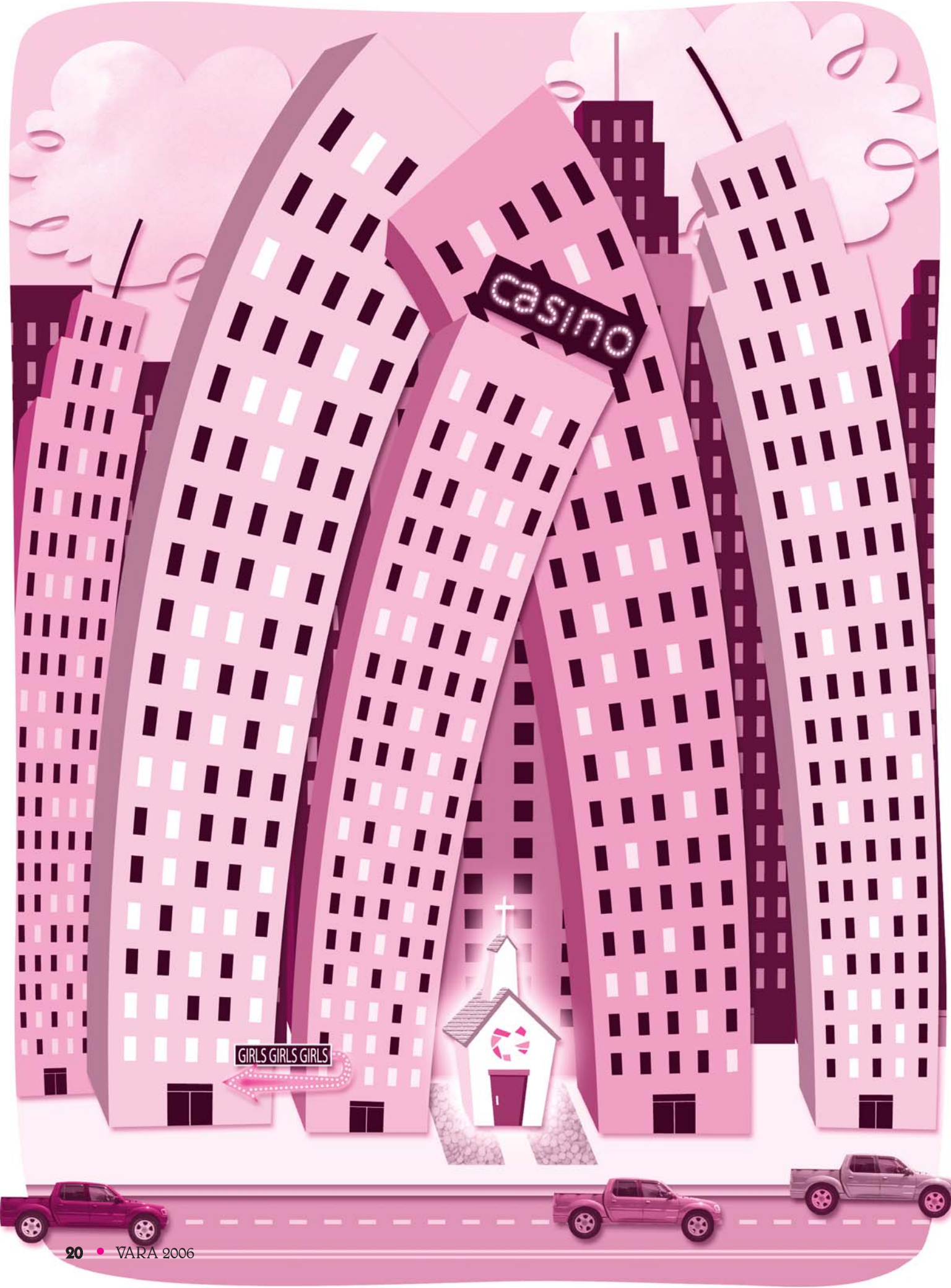
Dumnezeu este Singurul care știe mai multe despre tine decât știi tu însuși (Psalmul 139:1-6). Fii deschis la ceea ce vrea El să te învețe despre tine. Primul lucru pe care ni-l spune Dumnezeu fiecăruia dintre noi atunci când începem procesul de autoevaluare este că nu trebuie să avem despre noi înșine o părere mai bună decât ar trebui (Romani 12:3).

El nu vrea să ne uităm la noi de sus în jos sau să ne exagerăm slăbiciunile. Totuși, El vrea să ne mărturisim păcatele cu sinceritate, să ne recunoaștem slăbiciunile și să îi îngăduim să ne arate domeniile în care trebuie să creștem.

Lată 15 întrebări care să te ajute în autoevaluarea ce duce la formarea spirituală:

1. Care sunt cele trei lucruri ce te definesc pe tine ca om al lui Dumnezeu?
2. Care sunt domeniile în care ești cel mai adesea ispitit?
3. Care sunt păcatele tale cele mai frecvente?
4. Care sunt trei din punctele tale forte?
5. Care sunt trei din punctele tale slabe?
6. Când cineva nu e de acord cu punctul tău de vedere, cum te raportezi la el? Ce îi spui? Ce le spui celorlalți că i-ai spus lui?
7. Cum te descriu prietenii?
8. Care e cea mai mare teamă a ta? De ce?
9. Ce te stresează cel mai adesea?
10. Cum faci față stresului?
11. Care situații îți provoacă disconfort? Numește cel puțin două.
12. Ce urmărești la alții? De ce?
13. Ce admiri la alții? De ce?
14. Ce nu îți place la alții? De ce?
15. Care este viziunea ta pentru viitor? Cum ți-ai propus să o dobândești?

RICHARD D. DOBBINS, Akron, Ohio

Responsabilitățile etice ale slujitorilor în privința problemelor sociale

Lumea secolului al XXI-lea prezintă numeroase provocări pentru slujitorul pentecostal, printre care se numără schimbarea de la autoritatea morală la relativismul moral. La un moment dat, un slujitor putea presupune că simțul moral al comunității era în concordanță cu revelația biblică. Astăzi nu mai este cazul. În cele mai multe locuri, standardele acceptate pentru luarea deciziilor etice sunt impuse de către comunitatea însăși. Orice încercare de aducere a unui standard suprem pentru a rezolva problemele este respinsă pe loc.

D e J A M E S H . R A I L E Y

Emisiunile de știri le amintesc în fiecare zi oamenilor receptivi că lumea în care trăim se confruntă cu probleme etice serioase. Numărul avorturilor în America se ridică la aproximativ 1,5 milioane în fiecare an, numărul oamenilor fără adăpost este din ce în ce mai îngrijorător, sirenele câștigului ușor prin intermediul jocurilor de noroc pot fi auzite cu ușurință, iar înțelegerea biblică și tradițională a căsniciei este provocată cu fiecare decizie judecătorească. Acestea, precum și alte probleme sociale îl bântuie pe slujitorul Evangheliei, care cere răspunsuri clare. În zilele noastre, slujitorii au nevoie să vorbească cu vocea profetică prin afirmarea că suveranul Dumnezeu încă mai are așteptări din partea oamenilor și va judeca faptele prefăcute.

Se vor ridica oare slujitori în timpul crizei din zilele noastre la Cuvântul Domnului? Ar trebui să fie ei preocupați de problemele sociale, dar să se ocupe numai de oamenii din congregația lor? Cum pot ei să decidă în care problemă socială să își investească timpul?

Mai multe pasaje biblice dau răspuns la aceste întrebări. Unul din cele mai controversate pasaje este Matei 25:31-46. Isus descrie o judecată din viitor în care interpretarea verdictelor sunt bazate pe implicarea oamenilor în problemele sociale din vremurile lor. În timp ce acest pasaj prezintă credința națiunilor și se potrivește bine în perspectiva escatologică, nu putem ignora chemarea lui Isus de a ne implica în chestiunile sociale. Isus le cere slujitorilor să se îngrijească de nevoile fizice ale oamenilor - foame, sete, îmbrăcăminte și boli - și să se îngrijească de nevoile celor încarcerati. Grijele specifice din pasaj nu furnizează numai o listă de verificat limitată, dar probabil fac aluzie la o mai mare implicare în criza etică din lumea noastră.

Slujitorul are o responsabilitate etică să adreseze grijele sociale. Responsabilitățile etice pot fi văzute în primul rând în nevoile oamenilor, iar în al doilea rând în nevoile sistemului lumii. În adresarea acestor două mari griji, slujitorul trebuie să susțină oamenii clar și cu dragoste. Sunt și anumite precauții de care trebuie să ținem cont când interacționăm etic cu lumea.

SLUJIND NEVOILOR OAMENILOR

Frica de a ceda ispitei de a reduce puternicul mesaj al Evangheliei Bisericii Penticostale la un mesaj social ne împiedică adesea propriile noastre răspunsuri la nevoile oamenilor care trăiesc în comunitățile noastre. Trebuie să depășim această frică și să permitem ca întreaga Evanghelie să fie ea Însăși. James K. Bridges, trezorer-șef la Adunarea lui Dumnezeu, scoate în evidență faptul că Biserica este *ekklesia*, cei chemați, dar că Biserica „nu este chemată din lume ca să fie separată ca o insulă de țarm, dar 'separată spre Evanghelia lui Dumnezeu' (Romani 1:1, KJV), că se poate întoarce în lume ca o binecuvântare, ca sarea pentru condimente și ca o rază care luminează drumul“ (Matei 5:13-16). El continuă, „Slujitorul trebuie să înțeleagă că rolul conciliant pe care îl are Biserica - 'ministerul împăcării' (2 Corinteni 5:18) - nu este continuat în comunitatea din care face parte.“ Nevoile acelei comunități depășind membrii bisericii locale îi face semn slujitorului care este implicat în găsirea „celeilalte oi“ de care vorbește Isus (Ioan 10:16).

Murray Dempster a scris că, tradițional, penticostalii și-au limitat mărturia morală la manifestarea satisfacției personale. Ei au văzut cu siguranță satisfacția ca o manifestare a Sfântului Duh, dar nu au văzut munca Duhului conducându-i deasupra regatului personal. Rezultatul a fost neputința penticostalilor de a vedea semnificația comunală a botezului Duhului pentru moralitatea socială. Dempster a cerut Bisericii Penticostale „să exprime conținutul etic al Evangheliei în termeni care pot fi înțeleși de lume și a cerut ca Biserica să traducă vestea cea bună care este predicată în *kerygma* și se modelează în *koinonia*, în programe de asistență care slujesc nevoilor celor care suferă, indiferent de rasă, cultură, sex, statut social sau credință religioasă.“ Împuternicirea Sfântului Duh nu le-a dat numai impulsul de care au avut nevoie primii credincioși pentru a mărturisi altora despre viața și mesajul lui Isus, dar i-a și propulsat spre grijele sociale - nevoile oamenilor.

De două ori în Biserica primară, 2:42-47 și 4:32-37, Luca își descrie îngrijorarea etică cu cuvinte puternice - și-au vândut proprietatea și au folosit banii ca să asigure nevoile oamenilor pe care i-au întâlnit. Luca a scris că ei „au dat fiecăruia după nevoi“ (2:45), deci „nu erau nevoiași printre ei“ (4:34). Când a apărut conflictul asupra împărțirii hranei, conducerea congregației nu a oprit implicarea în problemele sociale, dar a desemnat oameni însoțiți de Duhul Sfânt pentru a supraveghea efortul (6:1-6). Această Biserică Penticostală a predicat Evanghelia cu putere și pasiune, satisfăcând nevoile oamenilor.

O dată cu transferul Duhului de la Isus la discipolii Săi și la Biserica Penticostală Primară a apărut responsabilitatea de a continua slujba începută de Isus. Dempster scrie: „Când Sfântul Duh S-a coborât asupra lui Isus, El a fost numit să proclame Evanghelia regatului lui Dumnezeu și să inaugureze dreptul Lui de a domni prin slujba Sa. Când Duhul Sfânt a fost transferat de la Isus la Biserica primară, discipolii au fost împuterniciți să continue 'misiunea și slujba proclamării veștii bune despre regatul lui Dumnezeu' a lui Isus.“ În cuvintele lui Isaia 61 citite de Isus în sinagoga din Nazaret, faptul că Împărăția includea propăvăduirea „veștii bune celor săraci“, proclamarea „libertății prizonierilor“, furnizarea „revenirii vederii celor orbi“, eliberarea „oropiștilor“ și proclamarea

„anului favorului lui Dumnezeu“ (Luca 4:18, 19). În timpul slujbei Lui primare, Isus nu s-a eschivat niciodată de la responsabilitatea Lui etică de a se ocupa de nevoile oamenilor, și pretinde de la urmașii săi să întrecă exemplul Lui prin puterea Sfântului Duh.

Slujitorii trebuie să urmeze chemarea de a se ocupa de nevoile urgente ale comunității în care slujesc cu nădejde. Ca reprezentanți ai Împărăției lui Dumnezeu, ei au în grijă munca Împărăției și acea muncă include rezolvarea nevoilor umane.

În timp ce slujitorul modelează și predică etica grijilor sociale, congregația va adopta o viziune asemănătoare.

Mai mult, așa cum a notat și Bridges, „pastorul este cheia transformării bisericii lui într-o comunitate conștientă.“

În timp ce slujitorul modelează și predică etica grijilor sociale, congregația va avea o viziune asemănătoare. Conversația pe această temă este adevărată - dacă slujitorul nu dă exemplu, congregația nu are pe cine să urmeze.

Opiniile profetice ale slujitorului trebuie să îi provoace pe oamenii lui Dumnezeu să se implice din ce în ce mai mult în satisfacerea nevoilor comunității locale. Cum liderii comunității văd Biserica implicată în satisfacerea nevoilor care provoacă bugete și imaginații, așa și Evanghelia va înainta în direcții pline de înțeles.

Grijile etice din zilele noastre oferă oportunități bisericii să stea precum santinelele, păzind adevărurile lui Dumnezeu. Dar, cuvântul lui Dumnezeu nu poate să înainteze fără interferențe decât dacă vocea profetică le amintește oamenilor lui Dumnezeu să exprime dragostea Lui în comportările lor, în special cele din afara bisericii. Atitudinea noastră față de deciziile etice corecte trebuie tratate cu aceeași dragoste cu care Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să sufere moartea crudă pe crucea hotărâtă pentru păcătoși. Dragostea lui Dumnezeu exprimată prin credincios poate topi opoziția dură a așteptărilor etice ale lui Dumnezeu.

Vocea profetică a slujitorului trebuie să fie însoțită de implicarea etică modelatoare în fața congregației. Slujitorul nu trebuie doar să vorbească cu o voce profetică, trebuie să facă și munca pe care i-o cere și bisericii s-o facă. Nu este posibil ca slujitorul să fie implicat în toate problemele etice - pur și simplu nu este destul timp. Liderii Bisericii primare au dat exemplu în Fapte 6 când au ales să se dedice rugăciunii și lumii, cedând unele responsabilități altor lideri conduși de Duhul. Dar dacă slujitorul nu întărește vocea profetică cu viața și angajament profetic, atunci congregația va vedea în curând separarea și va fi descurajată în munca ei.

Slujitorul are și responsabilitatea etică de a sluji, dar și să conducă congregația să slujească nevoilor oamenilor. Îndeplinirea acestei provocări etice, totuși, nu pune capăt așteptărilor din partea slujitorului. A doua arie acoperită de responsabilitățile etice este reprezentată de sistemele societății. Sunt efecte sistemice asupra societății, cum ar fi decizii legale și/sau judecătorești care crează consecințe etice de care slujitorul trebuie să fie conștient și dispus să le confrunte.

SLUJIND UN SISTEM CARE ARE NEVOIE DE SCHIMBĂRI

Slujitorii pentecostali sunt unanim poziționați să se confrunte cu această provocare etică. Cartea Faptelor conectează botezul cu Duhul Sfânt cu misiunea bisericii în societate, în cel puțin două moduri. „În primul rând, botezul cu Duhul Sfânt este legat de misiunea spirituală a comunității credincioase de a proclama și iniția participarea într-o nouă ordine a vieții în Isus Cristos. În al doilea rând, botezul cu Duhul Sfânt este legat de

misiunea morală a comunității credincioase de a încorpora această nouă ordine a vieții de răscumpărare în cadrul structurii proprii *koinonia* ca martor în societate a realității Evangheliei de a schimba vieți, de a transforma valori și de a reclădi relații.“

Dempster scrie că Luca a organizat Acte în jurul botezului cu Duhul Sfânt, evidențiat prin limbi, pentru a afirma că Duhul Sfânt a împuternicit Biserica primară să ofere un martor atât spiritual cât și moral lumii. Martorul spiritual s-a axat pe munca răscumpărării prin credința în Isus Cristos și martorul moral s-a axat pe *koinonia* comunității ca reprezentantul vizibil al noii ordini sociale pe care a adus-o Regatul lui Dumnezeu. Această nouă ordine socială întărită de Duhul Sfânt trebuie văzută în Biserica din zilele noastre care se confruntă cu o lume coruptă de păcat.

Biserica trebuie să integreze slujitorii care adoră, care leagă prietenii, care evanghelizează și cei care servesc. Ei nu se pot exclude reciproc, ci trebuie integrați vital. Dacă adoratorii, prietenii și evangheliștii nu sunt puși în mijlocul slujbei, ei vor devenii în curând singuratici. Totuși, când serviciile noastre aduse lumii, exprimate vizibil prin fapte cu privire la grijile și acțiunile sociale egalează revendicările noastre vom influența lumea cu Evanghelia. Așa cum bine a observat Dempster, biserica a fost „chemată la existență pentru a oferi lumii un martor social vizibil veștii lui Dumnezeu, biserica dorește să modeleze prin propria viață împărțită de existența socială pe care Dumnezeu o dorește tuturor societăților umane.“

Această chemare morală a bisericii va fi realizată pe măsură ce slujitorii vor înțelege faptul că rolul lor include răspunderea față de relele sociale care sunt în conflict direct cu natura Împărăției lui Dumnezeu. Nolan Harmon a făcut această observație relevantă: „Slujitorul are dreptul, dar și obligația să vorbească despre întrebări pur morale atât din amvon, cât și din afara lui, cu implicările politice sau sociale necesare.“

Această chemare de a angrena moralul în declin al societății îl determină pe slujitor să accepte un rol dublu. Lowell Erdahl îi cere slujitorului să nu fie doar pastoral, ci și profetic. „Slujirea profetică exprimă grijă și interes nu doar pentru suferinzi din cauza nedreptății și opresiunilor din cadrul parohiei, dar și pentru cei din comunitatea îndepărtată și din întreaga lume.“ El scrie că această chemare de la Dumnezeu cu care suntem conduși de creația lui Isus „determină de asemenea implicarea în dreptate - eliberare de sub aspirare, boală, ignoranță și de

sub tot ce provoacă suferință umană.“

Joe Trull și James Carter aprobându-l pe Erdahl în provocarea slujitorilor, spun: „comunitatea înseamnă pentru slujitori atât o amenințare, cât și oportunitate. Uneori, un pastor conduce congregația să slujească în comunitate, ca de la prieten la prieten. Alteori, când relele sociale își ridică dragonicele capete, profetul trebuie să meargă înainte precum un rege

Trebuie să înțelegem cu grijă problemele societății înainte de a le face de cunoscut.

medieval care se luptă cu forțele ce distrug viețile omenesii. Este provocator din punct de vedere etic să fii slujitorul lui Dumnezeu în lume, deoarece i se cere clerului să joace un dublu rol, de pastor și profet.“

O dată cu transferul Duhului de la Isus la discipoli și la Biserica primară, la Rusalii, a venit responsabilitatea continuării slujirii începută de Isus.

Mai mulți profeți din Vechiul Testament dau un exemplu bun pentru ceea ce înseamnă rolul profetic de care este nevoie în zilele noastre. Amos este un prim exemplu, pentru că a transmis mesajul lui Dumnezeu într-o lume cu probleme. Pentru a aprecia rolul profetic pe care și l-a asumat Amos trebuie să ne amintim de societatea în care a slujit drept mesagerul lui Dumnezeu. Din propriile lui notițe reiese că a servit sub domnia lui Ozia în Iudeia și a lui Ieroboam al II-lea în Israel, și a adus un avertisment din partea lui Dumnezeu pentru regatul din nord, Israel (Amos 1:1).

Domnia lui Ieroboam al II-lea, povestită pe scurt în 2 Regi 14:23-29, ilustrează declinul Israelului spre autodistrugerea finală. Tatăl lui Ieroboam, Ioas, a domnit timp de 16 ani și a continuat pe același drum păcătos pe care i l-a pregătit

Ieroboam I, primul rege al Israelului. Ieroboam al II-lea și-a urmat tatăl și drumul spre distrugere a continuat nepotolit în timpul domniei sale. Scriitorul Regilor rezumă: „a păcătuit în ochii lui Dumnezeu și nu s-a lăsat mai prejos decât Ieroboam, fiul lui Nebat, păcate pe care Israelul a fost nevoit să le comită“ (2 Regi 14:24). Acele păcate au inclus idolatrie și coruperea castelului preotesc.

Amos a înfruntat o lume care a prezentat multe încercări pentru el, asemănătoare celor pe care le înfruntă slujitorii în zilele noastre. Armata a fost/este puternică, piețele economice au fost/sunt în rikoșare, binecuvântările lui Dumnezeu au fost/sunt evidente și totuși asuprirea a fost/este răspândită. În zilele noastre, feții sunt amenințați din ce în ce mai mult, instituția căsniciei este tot mai provocată, iar corupția poate fi găsită la aproape oricare nivel al societății. Izolarea eului autonom cu incantația toleranței încurajează un individ să se abată de la drumurile străvechi care cereau slujirea lui Dumnezeu în locul realizării de sine.

Amos și-a început mesajul către Israel cu afirmarea puternică că Dumnezeu are un cuvânt pentru toți oamenii, iar cuvântul Lui nu se limitează doar la oamenii care acceptă puterea Lui asupra lor. În Amos 1:2 - 2:5 Domnul Și-a anunțat intențiile către șapte grupuri de oameni înainte de a adresa interesul Lui principal, Israel. Șase din acele grupuri de oameni nu au avut contact real cu Dumnezeul Israelului și nu urmau percepțiile Sale, dar cuvântul Domnului a fost totuși adresat lor. Rolul profetic se va adresa tuturor oamenilor.

Când direcția mesajului lui Dumnezeu s-a îndreptat de la alte grupuri de oameni către Israel, Amos a declarat că Domnul era nemulțumit cu felul în care trăiau oamenii Lui. Amos a observat tendința de idolatrizare, rezultatele negative ale lăcomiei exprimate fără constrângere, ușurarea pe care au simțit-o când au încercat să-i constrângă pe profeți să pronunțe ce vor ei să audă, profanarea adorării corespunzătoare - și toate acestea în al doilea capitol. Eșecul etic al poporului lui Dumnezeu este adus în lumină, unde se poate rezolva și abandona. În Amos 4:6-11 profetul interpretează seriile de dezastru de care a avut parte Israelul în anii recentți ca eforturi ale lui Dumnezeu de a aduce oamenii la pocăință, eforturi care au eșuat. Nu încapă îndoială că ascultătorii au fost uimiți să aștepte că Dumnezeu a încercat să vorbească cu ei în timpuri problematice.

În timp ce nu e posibil să listăm toate relele etice sistematice care trebuie adresate, poate că notând câteva reușite în acest sens va fi de ajuns. Slujba Exodului, condus de preotul Adunării lui Dumnezeu, Jerry Groom, asigură găzduire și pregătire pentru a-i ajuta pe foștii prizonieri să reintre în societate. În timp ce slujba este nondenominată, este o abordare crucială creștină a problemelor sociale pe care le întâmpină oamenii care încearcă să revină la viața dinafara închisorii. Statistici înfricoșătoare indică faptul că aproape două treimi din cei eliberați se întorc la închisoare în primele șase luni. Slujba Exodului satisface această grijă socială serioasă.

Când o așezare din Pinckneyville, Illinois, a făcut reclamă la apariția unei forme de divertisment care va face pe plac

instinctelor de bază ale oamenilor, pastorul Paul Ritter de la Adunarea lui Dumnezeu Trinitatea a simțit nevoia să adreseze această grijă socială majoră. El și alți slujitori locali au strâns 460 de semnături, cerând consiliului orașenesc să adopte o ordonanță prin care să interzică distracția obscenă. Efortul său a fost răsplătit cu aprobarea ordonanței.

Slujitorii au nevoie să vorbească cu vocea profetică prin afirmarea că Dumnezeu Suveran mai are așteptări de la comportamentul uman și va judeca faptele deviate.

În vara lui 2003 cinci studenți de la Universitatea North Central, Minneapolis, Minnesota, au parcurs peste 2.500 de mile pe bicicletă în Europa pentru a strânge 25.000 de \$ pentru Cry Africa, Adunarea lui Dumnezeu ca răspuns la criza HIV/SIDA. Acest efort a adus la cunoștință pandemia SIDA în Africa și a oferit metode tangibile de a exprima grijile etice pentru această problemă a societății. Adulții de la Adunarea lui Dumnezeu First, Ford Wayne, Indiana, joacă un rol vital într-un serviciu pentru cei fără adăpost, în fiecare sfârșit de săptămână. Serviciul oferă cafea și gogoși, obiecte de toaletă și o adorare de duminică dimineața pentru cei care sunt neglijați de societate prea ușor.

Pastorii din California, Chip Worthington (Adunarea lui Dumnezeu Rohnert Park) și Charles Mattix al III-lea (Adunarea lui Dumnezeu Barstow) conduc acțiunii comunitare și găzduiesc grupuri care combat răspândirea cazinourilor în comunitățile lor. Au ținut discursuri în fața consiliului orașenesc respectiv, au organizat grupuri de cetățeni, au condus aluzii la petiții și au găzduit capitalul națiunii. Convingerea lor că răspândirea cazinourilor este împotriva Scripturilor și are un impact negativ în stofa societății i-a determinat să-și exprime grijile în piața publică.

UNELE PRECAUȚII

Unele precauții trebuie observate de slujitori când încep să răspundă la responsabilitățile etice care se atașează chemării lor. Bridges avertizează în legătură cu politica partizană, dar afirmă că „nu trebuie ezitată luarea unei poziții în probleme morale în timpul unei campanii politice. Un slujitor al lui Isus Cristos, motivat de dragostea neprecupețită a lui Cristos, va fi un cetățean preocupat de țara lui.“ Propaganda electorală și campania deschisă din amvon se poate transforma într-un negativ, în loc de pozitivul dorit.

Trebuie să înțelegem cu grijă problemele sociale înainte să cuvântăm. Aceasta implică ascultare, învățare și reflectare. Dacă reprezentăm greșit natura problemei sau poziția adoptată de cei care o susțin, atunci vom garanta o voce fără efect când ne opunem lor. Un angajament în înțelegere va fi binecuvântat prin recunoașterea aspectelor problemelor cu valoare, dându-ne nouă aprobare profetică clară să subliniem zonele care necesită corecturi. Harmon ne reamintește: „Când un slujitor vorbește sau predică ofensat despre chestiuni morale arzătoare

în aliniament politic sau de alt fel, trebuie să înțeleagă cu minuțiozitate fiecare fază a situației. Ar trebui să își amintească faptul că s-a transformat într-un judecător, un juriu și, pe cât posibil, un executor. Localitatea, orașul, națiunea așezată pe post de curte superioară îi va examina judecata. Se va vrea să se vadă probele pe care și-a bazat deciziile.“

Slujitorul trebuie de asemenea să fie un cetățean care este supune legii. Legile care au fost adoptate în mod plictisitor nu ar trebui încălcate indiferent, nici măcar pentru o cauză bună. Soluția nesupunerii civile ar trebui aplicată numai dacă toate mijloacele legale au fost epuizate. Când afirmăm în mod activ așteptările morale ale lui Dumnezeu în lumea noastră, trebuie să verificăm legile și să lucrăm în conformitate cu ele, pe cât posibil.

CONCLUZIE

Dumnezeu ne-a dat înscrieri precise și inspirate despre așteptările Lui și principiile lumii Lui sunt aplicabile în diferite areale ale secolului al XXI-lea în care trăim. Slujitorii trebuie să conducă congregațiile lor pentru a înțelege corespunzător Biblia și să le arate cum vorbește revelația lui Dumnezeu complexității etice multiple cu care se confruntă. Oamenii minunați care stau în stratele noastre vor urma îndrumarea etică a cuiva. Au nevoie de vocea profetică a slujitorului să le arate direcția potrivită.

În mod specific, așa cum vocea profetică este auzită de la slujitorul care anunță așteptările lui Dumnezeu și indicațiile pentru o viață într-o lume seculară, oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie provocați să se roage fără încetare și intens. Lupta nu se dă între carne și sânge, dar este de natură spirituală. Dacă desconsiderăm cea mai potentă armă spirituală la îndemâna noastră în favoarea eforturilor umane să angrenăm problemele etice cu care ne confruntăm, atunci abandonăm singura șansă pe care o avem la victorie. Puterea oamenilor lui Dumnezeu în rugăciune este foarte mare și deciziile legale și juridice merg prin comparație. Chiar și diavolii tremură când congregația sfinților credincioși vine cu înflăcărare și se unește în fața tronului lui Dumnezeu împotriva unei națiuni care se îndepărtează de principiile dumnezeiești.

Slujitorii au fost chemați să participe la extinderea prezentă a Împărăției lui Dumnezeu, o Împărăție a justiției, a milei și a dragostei. Această participare cere ca noi să administrăm cu grijă responsabilitățile etice pe care le-am primit din partea altora și pentru acele sisteme de societăți care nu s-au aliniat cu principiile morale ale Împărăției. Trebuie să conștientizăm că trăim între inaugurarea Împărăției și reușita acesteia. În aceste vremuri de tensiune va fi un succes când valorile Împărăției sunt adoptate și un eșec când sistemele lumii refuză să se închine în fața acestor valori. Țelul slujitorului nu este de a cuceri întotdeauna orice rău, dar să trăiască și să muncească încât într-o zi Regele să-i zică: „Bine, rob bun și credincios.“ ■

JAMES H. RAILEY, D. Th., lucrează la catedra departamentului de teologie și Biblie al Seminarului Teologic Assemblies of God, Springfield, Missouri.

DUHUL SFÂNT - DUMNEZEU LA LUCRU

Credinciosul care dorește să studieze persoana și lucrarea Duhului Sfânt nu se confruntă cu teologie abstractă, ci cu realitatea personală a lui Dumnezeu Însuși. Duhul Sfânt este cu adevărat Dumnezeu la lucru. Duhul Sfânt lucrează în și prin credincios. Trăirea unei vieți creștine autentice este posibilă prin stăpânirea Duhului Sfânt care locuiește în fiecare persoană născută din nou. În mod normal o viață creștină este o viață umplută cu Duhul Sfânt.

Deci, cine este Duhul Sfânt? Ce ne învață Biblia despre persoana și lucrarea Lui? Care este legătura dintre Duhul Sfânt și viața unui credincios și mărturia lui pentru Cristos? Acest articol va adresa și va răspunde la asemenea întrebări.

DUHUL SFÂNT ESTE O PERSOANĂ

Pentru a putea înțelege mai bine lucrarea Duhului Sfânt trebuie să Îl cunoști mai întâi cine este.

Cred că una din greșelile teologice care se fac este că se omite faptul că Duhul Sfânt este o Persoană. Dacă Duhul Sfânt este o Persoană și parte a lui Dumnezeu, credinciosul face o mare nedreptate nerecunoscându-L ca Persoană (ca Dumnezeu) și nea-

cordându-I închinarea, ascultarea și încrederea noastră.

Biserica primară a fost născută și umplută cu Duhul Sfânt (vezi Fapte 2:1-4, 4:8; 13:1-3). Totuși abia o dată cu scrierile lui Augustin (354-430 AD) a început biserica să clarifice și să susțină cu tărie dumnezeirea Duhului Sfânt. Școala teologică ortodoxă dinaintea de Augustin a susținut faptul că Duhul Sfânt este Dumnezeu și este o Persoană.

Găsim mai multe dovezi biblice în Scriptură care ne atestă faptul că Duhul Sfânt este o Persoană. În primul rând, Duhul Sfânt a fost numit Dumnezeu. În multe pasaje din Biblie Duhul Sfânt este menționat ca termen interschimbabil cu „Dumnezeu” sau „Domnul”. De exemplu, Pavel a scris „sunt diferite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți” (1 Corinteni 12:4-6). Duhul Sfânt este pus pe același nivel cu Dumnezeu. În același fel, libertatea este acordată atât Domnului cât și Duhului Sfânt: „Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Corinteni 3:17). Faptele Apostolilor 5:3, 4 Îl prezintă în mod clar pe Duhul Sfânt ca Dumnezeu.

În al doilea rând, Biblia atribuie Duhului Sfânt caracteristicile unei personalități. Care sunt trăsăturile distincte ale personalității? Puterea

În al treilea rând, Duhul Sfânt face lucruri pe care le poate face doar Dumnezeu. Apocalipsa 2:7 spune: „Cine are urechi de auzit să audă ce spune bisericilor Duhul.” În acest verset, Duhul Sfânt nu este prezentat înaintea bisericilor ca o influență impersonală, ci ca o Persoană care vorbește pentru Dumnezeu. Vechiul Testament specifică exact același lucru. Neemia face un rezumat al harului lui Dumnezeu arătat față de oameni și spune: „Tu (Dumnezeu) le-ai dat Duhul Tău cel bun să-i faci înțelepți” (Neemia 9:20). Era clar faptul că faptele Duhului Sfânt puteau fi atribuite doar persoanei lui Dumnezeu.

DUHUL SFÂNT ADUCE VIAȚĂ CREDINCIOSULUI

Când vine vorba de credință, nu există nici o îndoială în Scripturi că aceasta este un dar al lui Dumnezeu adus în inima credincioșilor de către Duhul Sfânt. Nimeni nu poate mărturisi „Isus Cristos este Domnul” decât prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 12:3)

Biserica de azi ar trebui să pună atât de mare accent pe Duhul Sfânt pe cât se face în Biblie: El este „duhul credinței” (2 Corinteni 4:13). Michael Green avea dreptate când scria: „Faptul că suntem convertiți se datorează Duhului Sfânt. El este Duhul care ne adoptă în familia lui Dumnezeu” (Romani 8:15, Galateni 4:6).

TREBUIE SĂ FIM UMPLUȚI DE DUHUL SFÂNT

Cel ce studiază Scriptura trebuie să vadă în Faptele Apostolilor capitolul 8 imperiozitatea primirii Duhului Sfânt. Filip a fost trimis să predice în Samaria (Fapte 8:5). Mulți au crezut Evanghelia, L-au primit pe Cristos ca Domn și au fost botezați în cetate (Fapte 8:12). Când au ajuns veștile la Ierusalim despre trezirea care a avut loc în Samaria, credincioșii i-au trimis pe Petru și pe Ioan în Samaria. De ce? Pentru ca apostolii să se roage pentru credincioși să primească plinătatea Duhului Sfânt.

Luca a scris următoarele: „Când (Petru și Ioan) au ajuns, s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt, căci nu se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus” (Fapte 8:15, 16). Vrem să fie clar tuturor faptul că Duhul Sfânt locuiește în fiecare credincios.

„Dacă cineva nu are Duhul lui Cristos, acela nu este al lui Cristos” (Romani 8:9). Există totuși o diferență între a-I aparține lui Cristos și a avea Duhul Sfânt și a fi umplut cu Duhul Sfânt. Biserica Primară credea exact așa cum scrie în Fapte 8:12-17. Și Pavel credea în acest lucru, iar acest lucru poate fi văzut din întrebarea pe care le-o adresează credin-

DUMNEZEU L-A TRIMIS PE DUHUL SFÂNT ÎNTREGII BISERICI, DAR O PERSOANĂ TREBUIE SĂ-L PRIMEASCĂ PENTRU A FI UMPLUTĂ CU DUHUL SFÂNT.

de a ști, de a simți și de a voini, ca să pomenim doar trei din ele. Duhul Sfânt cunoaște lucrurile (1Cor. 2:10). Duhul Sfânt are sentimente și poate fi întristat (Efes. 4:30). Duhul Sfânt are de asemenea voință (Fapte 13:1.3).

cișilor din Efes: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” (Fapte 19:2).

Dumnezeu L-a trimis pe Cristos pentru lumea întreagă, dar fiecare trebuie să Îl primească pentru a fi mântuit. Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt pentru întreaga biserică, dar fiecare trebuie să Îl primească pentru a fi umplut de Duhul Sfânt.

A.J.Gordon a susținut această viziune. El scria: „În Scriptură este foarte clar faptul că este datoria și privilegiul fiecărui credincios să primească Duhul Sfânt în mod conștient, ca un act de credință, la fel cum L-au primit pe Isus Cristos.”

D.L. Moody predica faptul că plinătatea Duhului Sfânt trebuie primită și nu are loc în mod automat atunci când ești mântuit. El spunea: „Faptul că Duhul Sfânt locuiește în noi este diferit de faptul că Îl chemăm peste noi în timpul închinării. Colegul lui Moody, Dr. R.A Torrey, susținea de asemenea că plinătatea Duhului Sfânt trebuie primită după ce ai fost mântuit. În vremea lui, Martin Lloyd-Jones scria: „Este posibil să fim urmași ai lui Cristos fără să fi primit botezul cu Duhul Sfânt”. Plinătatea Duhului Sfânt trebuie primită de fiecare credincios în parte.

DUHUL SFÂNT NE DĂ PUTERE SĂ MĂRTURISIM

O examinare mai atentă a fiecărui pasaj în care este menționată plinătatea Duhului Sfânt va descoperi faptul că aceasta are loc cu scopul de a mărturisi și a fi parte din lucrare (vezi Fapte 1:5, 8; 2:4; 4:31, 33). Unul din lucrurile pe care le face Duhul Sfânt este să îl sfințească pe credincios (Romani 15:16; 1 Corinteni 6:11). Aceasta este una din slujbele generale ale Duhului. Umplerea cu Duhul Sfânt „nu are ca scop spălarea de păcate, ci umplerea cu putere în slujire.”

Isus le-a promis ucenicilor Săi că le va trimite Duhul Sfânt. Apoi

FIECARE PREDICATOR TREBUIE SĂ DEPINDĂ ȘI SĂ SE BAZEZE PE DUHUL SFÂNT.

le-a dezvăluit scopul venirii Lui în relație cu viața lor. El spunea: „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi de asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început” (Ioan 15:26, 27). Care a fost slujba Duhului Sfânt în viața ucenicilor? Să le dea puterea de a-L mărturisi pe Cristos.

Viața credinciosului nu trebuie redusă niciodată la o viață normală. Trebuie să pulseze cu putere. Puterea trebuie înrădăcinată în Duhul Sfânt. Bisericile de astăzi au nevoie ca Duhul Sfânt să fie plin de viață în întâlnirile lor. Ceea ce spunea C.H. Spurgeon în vremea lui este adevărat și astăzi: „Cred că ceea ce spun nu e prea dur și anume că o biserică fără Duhul Sfânt este mai degrabă un blestem decât o binecuvântare.”

Fiecare predicator trebuie să depindă și să se bazeze pe Duhul Sfânt. Predicarea înseamnă mai mult decât un om talentat, cu o vorbire aleasă, bine pregătit, care stă în fața oamenilor și le vorbește. Fapte 4:8 spune: „Apoi, Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a spus...” și apoi urmează discursul. Această relație cu Duhul Sfânt la amvon poate și trebuie să fie predicarea din zilele noastre. Citându-l pe Spurgeon din nou: „Dacă nu ai Duhul Sfânt, lucrătorule creștin, ține minte că stai în calea cuiva; ești ca un pom fără roade care stă în locul unui roditor, care ar putea crește acolo. Aceasta este o slujbă solemnă; Duhul Sfânt sau nimic, și mai rău decât nimic.”

Duhul Sfânt este o Persoană divină. Venirea Lui la credincios permite crearea unei vieți spirituale. Umplerea cu Duhul Sfânt este un privilegiu necesar ce trebuie primit de fiecare credincios, deși nu are loc în mod automat. Prezența Lui în credincios va face în lume lucruri greu de explicat în zilele noastre. Duhul Sfânt tânjește să aibă o relație cu credinciosul zilelor noastre.

Fie ca biserica să își deschidă porțile pentru Duhul Sfânt! ■

THOMAS H. LINDBERG D.,
pastor senior la First Assembly of God of Memphis, Cordova, Tennessee.

ISLAMUL - O SCURTĂ ISTORIE

CINE A FOST MAHOMED?

În anul 570 A.D. s-a născut un băiat dintr-o văduvă în orașul Meca, oraș care se situează azi în Arabia Saudită. Numele lui a fost Mahomed. La vârsta de 40 de ani, Mahomed se găsea singur într-o peșteră. El a ajuns într-o stare de transă în care a auzit în urechile lui ceva zgomot ca zurgălitul unor clopoței și o voce care i-a cerut să recite, expună.

Când Mahomed s-a consultat cu alți oameni în vederea deslușirii acestei întâmplări, i s-a spus că Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, l-a ales profet al arabilor. În acele zile, arabii se închinau la mulți dumnezei, al căror conducător suprem era Alah, care este „Dumnezeu.”

Cei din Meca se simțeau amenințați. Religia lor se regăsea în urmă cu multe generații și acum Mahomed venea să le spună să se închine doar lui Dumnezeu și să-i abandoneze pe ceilalți dumnezei. Ei au reacționat cu ostilitate împotriva lui și a pretențiilor lui. Unii au început să-i spună „visătorul”, alții „deziluzionatul”. De asemenea unii chiar l-au considerat a fi posedat de demoni.

După o perioadă de mai bine de 12 ani numai 75 de oameni - în mare majoritate slavii lui, prietenii și membrii familiei - au acceptat pretențiile Mahomedaniste și s-au convertit la Islam. În anul 622 A.D. el împreună cu urmașii lui au reușit să-și scape viața din Meca și s-au așezat în Medina. Imediat după aceea, se părea că nimic nu mai putea să îi stea în cale. Urmașii lui Mahomed și-au câștigat urmași prin intrigă și amenințări, ispite, răboaie, daruri și vărsare de sânge.

Transele lui Mahomed au continuat și împreună cu ele mai multe „recitări”. Câțiva ani mai târziu, după moartea lui Mahomed, aceste recitări au fost colecționate într-o formă numită Qur'an, cartea sfântă a Islamului. Au mai fost scrise și alte cărți care adunau istorisirii despre ceea ce a spus și a făcut Mahomed, pentru a fi ca un ghid de comportament pentru urmași. Aceste colecții sunt numite „Hadit”. Musulmanii se apropie de Qur'an pentru a afla ceea ce Dumnezeu le spune și de Hadit pentru a afla cum să urmeze exemplul lui Mahomed în experiențele și situațiile variate ale vieții.

ESTE ISLAMUL CU ADEVĂRAT O RELIGIE A PĂCII?

De la atentatele din 11 Septembrie 2001, cât de des ai citit sau ai auzit despre Islam ca o religie a păcii? Nu este. Islamul este un sistem bazat pe folosirea puterii fizice pentru împlinirea scopurilor proprii. Amândouă scrierile, Qur'an și Hadit, încurajează musulmanii la a folosi sabia, la a purta bătălii, la vărsare de sânge.

Cum putem explica această aparentă contradicție? În Meca, Mahomed era slab și opresat. Când el și urmașii lui s-au mutat la Medina, el a ajuns puternic. Există o mare

diferență între tonul și atitudinea revelațiilor care au fost primite de Mahomed în Meca și cele primite în Medina. Ambele sunt incluse ca părți din Qur'an.

- În Meca lui i se cere să aibă răbdare cu opoziția lui (Qur'an 73:10). În Medina i se cere să îiucidă (Qur'an 2:191).
- În Medina i se cere să fie îngăduitor cu creștinii și evreii (Qur'an 29:46). În Medina i se cere să îiucidă dacă aceștia nu se vor întoarce la Islam (Qur'an 9:29).

Când Musulmanii citează versete din Coran care vorbesc despre pace, ei folosesc vechile învățături care, deși sunt încă parte a Qur'an, au fost anulate de cele noi.

EXPANSIUNEA ISLAMULUI

La început, Islamul pretindea că este o reformă religioasă și socială pentru arabii păgâni. Dar pe măsură ce triburi, sate, orașe, țări și aproape toate continentele cad în mâinile musulmanilor, era clar faptul că Islamul a avut un scop care s-a extins dincolo de această reformare a arabilor. În decurs de 20 de ani și cu viteza fulgerului arabii au cucerit cele mai importante cinci orașe ale Creștinătății Estice: Damasc, Antiohia, Ierusalim, Cezarea și Alexandria. La o sută de ani după ieșirea lui Mahomed din Meca, trupele islamice au cucerit regiuni cunoscute azi cu numele de Palestina, Iordan, Siria, Liban, Irak, Egipt, Sudanul de Nord, Libia, Tunisia, Algeria, Maroc, Iran, Mesopotamia, părți din India, Spania și Armenia. Mai târziu, Marea Mediterană era aproape ca un lac în interiorul teritoriului islamic, „Allah-u Akbar”, chemarea musulmanilor la rugăciune, se auzea chiar la porțile Vaticanului, și Papa Catolic a plătit taxe musulmanilor timp de 2 ani.

Azi, Islamul pretinde că are mai mult de 1 miliard de urmași. Lucrul acesta înseamnă că din cinci oameni unul este musulman. De asemenea, Islamul pretinde că are adepți în aproape toate țările din lume.

Chiar în Vest, Islamul se răspândește foarte rapid. Islamul este cea de-a doua religie în Marea Britanie și în Franța. Conform unor statistici, în Statele Unite sunt 7-9 milioane de oameni.

INFLUENȚA ISLAMICĂ

Pe lângă puterea numerică, Islamul a avut o vastă putere strategică datorită imenselor regiuni din Asia, Africa și Europa care sunt considerate teritorii musulmane.

Musulmanii controlează toate coastele sudice ale Mării Mediterane, toate ale Mării Roșii, mai bine de jumătate a Mării Negre și mai bine de două treimi ale Mării Caspice. De asemenea musulmanii controlează cele mai importante treceri pe apă din lume; singura excepție o constituie Canalul Panama. Ei controlează Canalul Suez, Strâmtoarele Gibraltar, Dardanele, Bosfor, Strâmtoarele Hormuz și Strâmtoarele Bab

El Mandab. Trei dintre cele mai mari fluvii sunt în mâinile musulmane - Nilul (marea parte), Eufrat și Tigru.

Lumea musulmană produce mai bine de o pătrime din țiteiul care se consumă în lumea întreagă, și deține mai bine de 60 de procente din rezervele de petrol cunoscute ale întregii lumi.

Islamul este caracterizat ca o unitate religioasă solidă, în ciuda multelor secte și nenumăratelor subsecte. Dușmanii devotați își amintesc totuși că în calitate de musulmani sunt frați de credință. Musulmanii adesea răspund la tuburări chiar fără a lua în considerare motivele sau scopurile lor, trebuie doar să li se spună că problema este de ordin religios și amenință comunitatea lor și se grupează în masă, demonstrând și strigând că Alah este mareș. ■

SOBHI MALEK, D.MISS., este un vorbitor cunoscut, autor și profesor în studiile islamice la multe seminarii din întreaga lume. El a tradus Biblia în limba arabă și a scris cărți religioase în limba arabă.

„L-aș repara, dar a fost de folos pentru ilustrarea faptului că fulgerul a lovit așa de aproape de banca din spate.”

JOHN OWEN: PRINȚUL PURITANILOR

CINE A FOST JOHN OWEN ȘI
DE CE ESTE EL IMPORTANT
PENTRU SLUJITORUL PENTICOSTAL
AL ZILELOR NOASTRE?

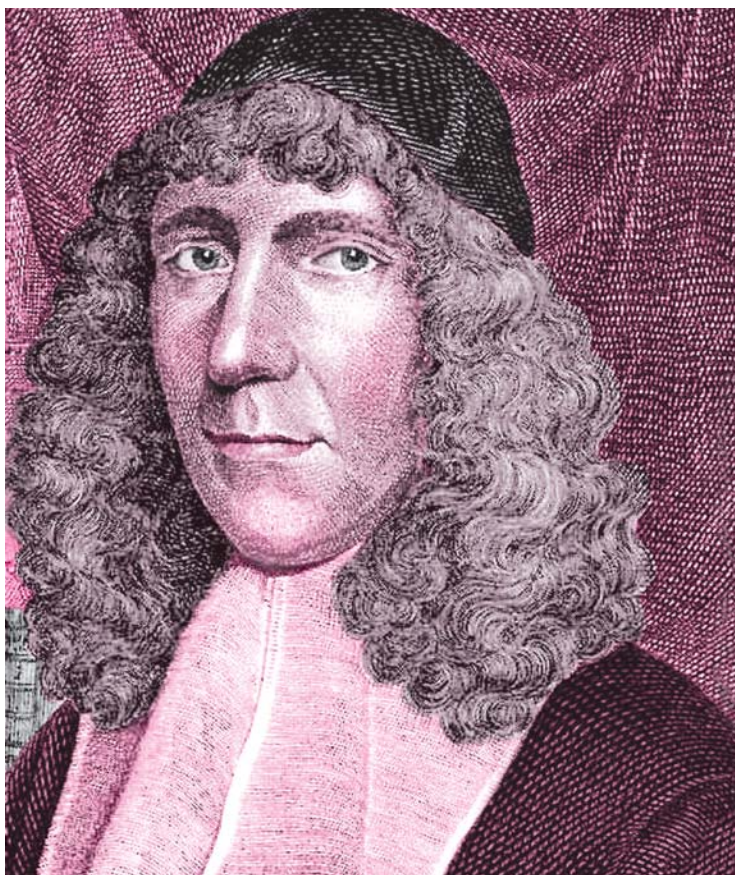
S-ar putea ca pastorul modern contemporan să spună ca are puține lucruri în comun cu secolul al 17-lea al puritanilor. După toate analizele, nu erau rigizi, ipocriți sterili, cei care au urât dansul, i-au îmbrățișat pe păcătoși cu stacojiu, și nu au trăit ei oare vieți rigide, seci de puteri spirituale?

De fapt, adevărul este altul. Probabil nici un alt grup de creștini nu a petrecut mai mult timp în accentuarea lucrării Duhului Sfânt și necesitatea unei experiențe spirituale. Combinând înțelegerea biblică profundă cu interesul intens în lucrarea experimentală a Duhului Sfânt, Puritanismul (1560-1660) a fost semnul distinctiv al Reformei. Fluxul a plecat și a venit de atunci, dar din perspectiva acestui autor încă nu s-a întors la nivelul ocupat de puritanii englezi.

Noi le datorăm puritanilor un mare merit. Punctul lor de vedere a furnizat tiparul presupuzițiilor de la care s-au ridicat multe drepturi și privilegii ale lumii Vestice. Puritanismul a fost epoca lui Newton, Bunyan, Milton, Cromwell, Locke, Owen și alți mari oameni care au schimbat generații.

De exemplu, în solul bogat al Puritanismului cu presupuzițiile creștine ale unui univers ordonat a germinat Societatea Regală Londoneză împreună cu știința modernă. Prin munca etică a puritanilor au prins rădăcini și au înflorit semințele capitalismului modern. Din creuzetul puritanismului englez s-a inspirat războiul civil de eliberare religioasă (1640), așa cum știm azi, mai întâi a apărut pe scena vieții moderne și drepturile divine ale regilor au primit o suflare de moarte care nu s-a mai înviorat de atunci. (Scrierile lui John Locke, un fiu de puritani, care a influențat enorm războiul american de independență).

A fost de asemenea era unei profunde și adânci gândiri biblice. Jon Owen (1616-83), un contemporan al lui Bunyan și Cromwell, este considerat de mulți oameni a fi cel mai divin puritan. De fapt, mulți îl consideră cel mai mare gânditor teologic al Angliei. După opinia lui C.H. Spurgeon, el a fost „probabil, cel mai divin om care a trăit vreodată.” Dacă Puritanismul a fost măsurătoarea teologiei biblice, și Owen este cel mai mare și mai original gânditor, viața lui merită toată atenția. Azi, la 300 de ani de la moartea lui, lucrările lui încă se mai publică. Cine a

fost John Owen și de ce este el important pentru slujitorul penticostal contemporan?

TINEREȚEA LUI OWEN

John Owen a fost născut într-o familie de puritani în anul 1616, tatăl său fiind pastor. Intellectul său imens s-a afirmat încă de la o vârstă timpurie. Un copil talentat, părinții lui l-au înscris la Oxford de la vârsta de 12 ani, unde a primit diploma B.A. la vârsta de 16 ani și M.A. la 19 ani. El a fost un om cu o disciplină de fier forjat. A posedat o mare ambiție lumească, dar îi lipsea cunoștința mântuirii. În zilele studenției dormea doar 4 ore în fiecare noapte, sperând ca prin munca lui să își asigure un favor și o poziție în societate.

Când el avea 20 de ani, Dumnezeu a început să lucreze la conștiința lui. Îndoindu-se de convertirea lui s-a dus să îl asculte pe Dr. Edmund Calumny, un predicator cunoscut. Spre dezamăgirea lui Owen, în acea seară urma să predice un pastor necunoscut. Prietenii lui i-au cerut să plece cu ei, dar el a rămas. Textul folosit de predicator a fost din Matei 8:26, „De ce vă este

frică, puțin credincioșilor?” În timp ce Owen asculta, Duhul Sfânt a început să lucreze cu putere. El a devenit un om nou.

În perioada aceea, Oxfordul era o comunitate divizată. Episcopul Laud, steaua adunării de renume, tocmai a fost numit cancelar al universității. El era credincios anglican. El a favorizat controlul Statului asupra Bisericii Naționale, ceea ce puritanii numeau „proprietate” - o accentuare a închinării de exterior, de genul: veșminte, tămâie, clopote, semnul crucii și cărți de rugăciuni. Ceea ce prima la puritani era faptul că nu adăuga la închinare nimic altceva decât ceea ce era menționat explicit în Scriptură.

Owen s-a alăturat puritanilor și imediat s-a aliat cu Laud și partidul lui. A părăsit Oxfordul cu cel de-al doilea B.A. (in Divinity) neterminat. În timpul acela o biserică din Fordham, și mai târziu Coggeshall, l-a chemat pentru a fi pastor. Dumnezeu i-a binecuvântat predicarea. În mod regulat predica duminicile la mulțimi formate din 2.000 de oameni - o congregație imensă pentru standardul secolului al 17-lea.

În timpul acela s-a căsătorit cu Mary Rooke. Puțin se cunoaște despre viața lor familială, în afară de faptul că au dat naștere la 11 copii. Zece au decedat la o vârstă fragedă - imaginați-vă durerea și chinul groaznic. Cel de-al 11-lea a ajuns la vârsta maturității, s-a căsătorit și din nefericire s-a întors acasă, și la scurt timp a murit de tuberculoză. La fel ca Stăpânul lui, Owen a fost un om al durerilor și necazurilor.

VIAȚA PUBLICĂ

Pe când avea vârsta de 30 de ani, războiul civil a produs furie între puritanii dominanți în Parlament și regele Charles I. John Bunyan a slujit ca un soldat pedestraș în armata Parlamentului, și omul de geniu Oliver Cromwell s-a afirmat chiar el însuși pe câmpul de bătălie.

În 1648, când Owen era de 32 de ani, unul din generalii Parlamentului, Fairfax, și-a mutat sediul la Coggeshall, unde a trăit și predicat Owen. Fairfax a frecventat biserica lui Owen și au devenit prieteni. Din momentul acela, Parlamentul l-a invitat tot mai des să predice la adunările lor. Majoritatea acelor care participau la biserică erau Protestanți care iubeau binele și predicarea scripturală.

Acest fapt a dus la unul dintre cele mai importante evenimente din viața lui. În luna ianuarie a anului 1649, ziua imediat următoare decapitării lui Charles I, Parlamentul i-a cerut lui Owen să predice. A fost o slujbă nemulțumitoare. Tensiunile erau mari. Owen se afla sub o presiune severă fie din partea Parlamentului, fie din partea prietenilor regelui. El nu a cedat de nici o parte.

Predica lui a fost publicată, iar el a folosit acea ocazie pentru a cere Angliei și conducătorilor ei să ia în considerare toleranța religioasă. Mulți oameni iau această libertate religioasă destul de ușor, însă în vremea lui Owen, desidenții erau adesea executați. Owen a luptat împotriva acestei practici și în favoarea tolerării denominațiilor creștine. El era înainte cu câteva generații față de timpul său.

ANII PETRECUȚI LA OXFORD

În timpul războiului civil, regele Charles și-a stabilit centrul armatei sale la Oxford. Armata a abuzat de universitate și aceasta întâmpina dificultăți. În anul 1650, Parlamentul l-a numit pe Owen decanul Bisericii lui Cristos, unul din colegiile cele mai prestigioase din Oxford, iar între anii 1652-1657 el a servit ca vicecancelar al universității. El a restabilit reputația Oxfordului prin reconstruirea infrastructurii și prin angajarea de oameni evlavioși ca: John Howe, Thomas Goodwin, Stephen Charnock și Philip Henry (tatăl lui Matthew Henry) pentru ca să-i învețe pe studenți.

În timpul acestor ani Cromwell l-a chemat adesea pe Owen la Londra pentru consultări pe probleme legate de biserică și

NOI DATORĂM PURITANILOR UN MERIT MARE. PUNCTUL LOR DE VEDERE BIBILIC AMĂNUNȚIT A FURNIZAT MATRICEA PRESUPOZIȚIILOR DE LA CARE S-AU DEZVOLTAT MULTE PRIVILEGII ȘI DREPTURI ALE LUMII VESTICE.

stat. Dându-i-se aceste responsabilități, productivitatea lui a început să clatine leșinul inimii. Ca adăugare la toate celelalte îndatoriri, el a publicat *De Iustitia*, o lucrare despre dreptatea lui Dumnezeu; *Theologouma Pantodapa*, substanța lecturilor de la Oxford, *Teologie Biblică* și încă trei lucrări binecunoscute, încă populare și azi: *Mortificarea*, *Ispitirea*, și *Comunicarea cu Dumnezeu*.

Unul din inamicii lui a descris predicarea lui Owen din timpul acesta al vieții sale, scriind: „personalitatea lui a fost potrivită, plăcută și avea un comportament plin de har în amvon și o alocuțiune elocventă, un comportament de învingător și prin persuasiunea oratoriei sale...putea să miște și să câștige afecțiunea auditoriului admirator aproape, cât și-ar fi dorit el.

ULTIMII ANI

La sfârșitul anilor 1650, Owen a părăsit Oxfordul și s-a retras în apropierea satului Stadhampton, unde a început o biserică în casa lui.

În anul 1658, Cromwell a murit și situația politică s-a dezechilibrat rapid. În anul 1660, armata l-a chemat pe Charles II, fiul lui Charles I, să recapituleze monarhia tatălui său. Se părea că dacă toți agenții puritanilor au muncit și luptat pentru ea, urma ca repede acest lucru să fie ruinat.

Regele Charles împreună cu Parlamentul au început să îi persecute pe Puritani. Owen a început să sufere în urma pierderii securității financiare. S-a mutat la Londra, unde a păstorit o biserică mică independentă, timp de 20 de ani.

Încet climatul spiritual a început să se îmbunătățească. În anul 1671, Charles II a emis „Declarația de independență”, acordând toleranță romano-catolicilor și independenților, ca Owen. În acea perioadă Owen s-a împrietenit cu Bunyan. De fapt, când Bunyan nu a putut găsi un publicist, Owen a vorbit cu publicistul lui ca să-i

Etica creștină personală

Altădată etica ar fi putut fi considerată o pasiune plicticoasă a unui politician și mai plicticos. Dar astăzi nu mai este așa. Etica este acum o cerință incisivă și universală pentru supraviețuire ca specie.

Crizele din etică sunt determinante atât pentru continuarea civilizației actuale ca atare, cât și pentru destinul indivizilor ce formează cultura noastră. Forumurile de dezbatere națională și internațională nu pot să evite deciziile morale cu efecte pe termen lung; sub aspect cultural, aceasta este o problemă ce ține literalmente de viață și de moarte.

Etica creștină insistă asupra caracterului unitar al adevărului și asupra validității universale a normelor morale. Revelația divină unică în Scriptura autoritară, centralitatea lui Isus Cristos ca soluție și exemplu moral și Biserica ce manifestă sensibilitatea etică a creștinilor de-a lungul istoriei, toate acestea contribuie la conținutul eticii creștine. Și la acestea se mai adaugă insistența asupra criteriilor universale și standardelor în etică.

Separarea pe care căderea omului și neascultarea sa în starea de păcat o produce între el și Dumnezeu nu îl desparte de realitățile și responsabilitățile lui morale. El rămâne responsabil din punct de vedere moral chiar și în starea lui de păcat.

Fiecare schemă etică are o antropologie latentă. Naturalismul reduce agentul moral la o varietate interesantă a speciei animale, idealismul la întruparea creată a Divinității. Nici unul din aceste tipuri de etică seculară nu tratează adecvat faptul experienței umane, care este o premisă fundamentală pentru etica revelată: omul este un păcătos, având o natură căzută. El nu ia în serios căutarea morală decât dacă natura lui este regenerată. Dar nici chiar și atunci când natura umană este neregenerată, responsabilitatea și vinovăția omului nu pot fi anulate; numai când omul este „născut din nou” viața morală virtuoasă avansează spre asemănarea cu Dumnezeu.

Etica creștină cere răstignirea naturii vechi și nașterea unei noi naturi. Prin insistența aceasta ea se plasează împotriva întregului curent al eticii speculative, care caută mântuirea în perfecționarea treptată a naturii vechi. Expunerea creștină a vieții morale pornește de la un caracter nou, de la acea existență primitivă de la Dumnezeu pe care omul o posedă „în Cristos”. După cum în mod corect a remarcat William Childs Robinson, „calea salvării” pe care o promovează lumea este doar ficțiunea justificării prin sanctificare, în timp ce etica biblică dezvăluie marea realitate a sanctificării prin justificare.

Nici o reprezentare a eticii creștine nu este demnă de numele său dacă nu ne învață că trebuie să ne dezbrăcăm de omul vechi, deoarece este corupt și să ne îmbrăcăm cu omul nou (Efeseni 4:20 și urm.). Dacă Cristos nu ne posedă sufletul, transformând și cuprinzând întreaga noastră viață, pătrunzând în cele mai intime dorințe și afecte, nu există natură nouă. Numai etica creștină pune în centrul controversei morale insistența că natura umană este radical deviată de la starea sa originală, din cauza corupției, și că ea este capabilă de o transformare la fel de radicală, prin răscumpărare. Credința fermă că este deopotrivă necesară și posibilă o nouă creație a naturii umane e specifică eticii creștine. Corolarul ei este că omul căzut a atras natura umană într-o soartă anormală. Numai regenerarea îl readuce pe om în condiția de normalitate etică.

prunteze prima ediție a cărții *Întâmplările Pelerinului în călătoria sa*.

În timpul acelor ani Owen a muncit continuu. Pe lângă alte lucrări el a scris comentariul monumental pe multivolume intitulat *Epistola către Evrei, Un discurs despre Duhul Sfânt, Apostazie* (1676), *Justificarea prin Credință* (1677), *Persoana lui Cristos* (1678) și *Harul și datoria de a fi o ființă orientată spiritual*.

Când avea 60 de ani, în anul 1676, soția lui preaiubită, Mary, a decedat. După standardele secolului al 17-lea Owen era de acum un om în vârstă; sănătatea lui a început

(OWEN) A MENȚINUT UN INTENS INTERES ÎN EXPERIENȚA SPIRITUALĂ, ECHIPATĂ CU MARI ADEVĂRURI ALE SCRIPTURII ȘI ELIBERATĂ PRIN PUTEREA LUI DUMNEZEU ASUPRA PREDICĂRII BIBLICE.

să cedeze. A suferit mai multe crize de gută și a avut probleme și cu stomacul, însă nemaipomenita sa muncă etică a rămas de neegalat. Cu un an înainte de decesul său a scris, *Meditații și Discursuri despre Gloria lui Cristos*. Editorul lui se ocupa de tipărire în timp ce Owen zăcea pe moarte.

Ultima scrisoare adresată unui vechi prieten, în luna august a anului 1683, ilustrează pasiunea lui pentru Cristos: „Mă duc la El, Cel pe care sufletul meu L-a iubit, sau mai degrabă m-a iubit cu dragostea Lui veșnică; care este fundația întregii mele consolări... Părăsesc corabia bisericii când se află într-o mare furtună, dar din moment ce marele Cărmaci este la cârmă, pierderea unui biet vâslaș este neînsemnată.” Owen a decedat doar câteva zile mai târziu, la vârsta de 67 de ani.

TEOLOGIA LUI

Prima lui dragoste și pasiune a fost teologia biblică. El nu s-a considerat a fi un filozof sau academic, ci mai mult ca orice și mai întâi de toate un narator al Cuvântului lui Dumnezeu. Deși un calvinist prin convingere, așa cum erau majoritatea semenilor lui, gândirea lui nu era una uscată, ci vie în puterea Duhului Sfânt. El a menținut un interes intens în experiența spirituală, echipată cu marile adevăruri ale Scripturii și eliberată prin puterea lui Dumnezeu asupra predicării biblice. La fel ca marii gânditori creștini, el s-a focalizat asupra temelor majore din teologie - Trinitatea, justificarea prin credință și gloria lui Isus Cristos. El s-a considerat a fi mai întâi și mai important un pastor de suflete, nu un teolog academic.

CARACTERUL LUI

La fel ca majoritatea minților luminate, el a căutat cunoștința de dragul motivațiilor drepte. Motivul lui Owen de a studia teologia a fost de a-și continua părtășia intimă cu Dumnezeu. Putem noi spune la fel? El scrie, „Când inima este socotită în tiparul doctrinei pe care o îmbrățișează mintea; când evidența și necesitatea adevărului locuiește în inimile noastre; când avem părtășie cu Dumnezeu în doctrina pentru care luptăm - atunci vom fi împresurați de harul lui Dumnezeu.”

În al doilea rând, el a învățat cum să se bucure în marile încercări. În ciuda decesului celor 11 copii, a persecuțiilor și suferințelor sub domnia lui Charles II, a intenselor responsabilități și a marilor presiuni, el a cultivat o atitudine voioasă, bucuroasă și recunoscătoare.

În al treilea rând, el a avut o inimă de slujitor care a ieșit la iveală din lucrarea lui etică. El s-a predat în totalitate cauzei și Împărăției lui Cristos.

În al patrulea rând, studiile lui biblice l-au dus înspre dezvoltarea unei umilințe adânci. El s-a știut pe sine în lumina lui Cristos. „Lucrarea credinței”, a scris el, „este pentru a umple sufletul cu astfel de gânduri ca acestea: «Eu sunt nimic; un biet vierme la dispoziția lui Dumnezeu; pierdut, dacă nu sunt găsit de Cristos; - ceea ce am făcut, ce pot face, nimic în cont despre care eu să fiu acceptat de Dumnezeu.»” În felul acesta s-a văzut pe sine

marele intelectual înaintea lui Dumnezeu.

LECȚII

Ce lecții putem noi învăța din viața lui Owen? Mai întâi, viața lui demonstrează ceea ce se întâmplă când Dumnezeu împreunează un mare intelect cu o profundă lucrare etică. Lucrarea lui însumată în cele 28 de volume vorbește în favoarea acestor virtuți. Este o lucrare adâncă, substanțială și de valoare eternă. Marea majoritate a literaturii creștine publicate anul acesta nu se va mai publica peste 10 ani, dar cu siguranță că vor exista oameni care îl vor citi pe Owen chiar și peste 200 de ani de aici înainte.

În al doilea rând, putem observa valoarea integrării erudiției cu munca și responsabilitatea pastorală. La fel ca Luther, Calvin, Edwards și Bunyan, Owen s-a văzut mai întâi și mai important ca un pastor. El a pus un mare accent pe predicare. În același fel în care a fost adevărat cu privire la Calvin și Luther, contactul lui personal cu oamenii a furnizat echilibrul și perspectiva care a dat atâtă putere scrierilor sale teologice. El s-a ținut la distanță față de distragerile admirației și consilierii, pentru a se investi pe sine în predicare și scris, muncă și vieți schimbate cu putere.

În al treilea rând, viața lui Owen ne aduce aminte de faptul că disciplina lui Dumnezeu produce roade frumoase. Nimeni nu și-ar dori încercările și suferințele lui Owen, dar dacă ar veni ar trebui să le purtăm cu bucurie și credință.

Owen ne-a lăsat puțină informație personală. După moartea lui, jurnalele lui și majoritatea scrisorilor au fost pierdute. Poți să îl cunoști pe Owen prin citirea predicii sala *Gloria lui Cristos*. Poți cumpăra lucrările sale pe CD cu aproximativ 30 de dolari de la Ages Software, www.ages-library.com. Pentru câteva sute de dolari se pot achiziționa cele 28 de volume ale lui Owen publicate de editura Stindardul Adevărului (Banner of Truth). Un manual ajutător este *John Owen, Omul și Teologia lui*, editat de R. W. Oliver, Evangelical Press. ■

WILLIAM P. FARLEY este pastor la Grace Christian Fellowship din Spokane, Washington. Este autorul cărților *For His Glory* și *Outrageous Mercy*, Baker.